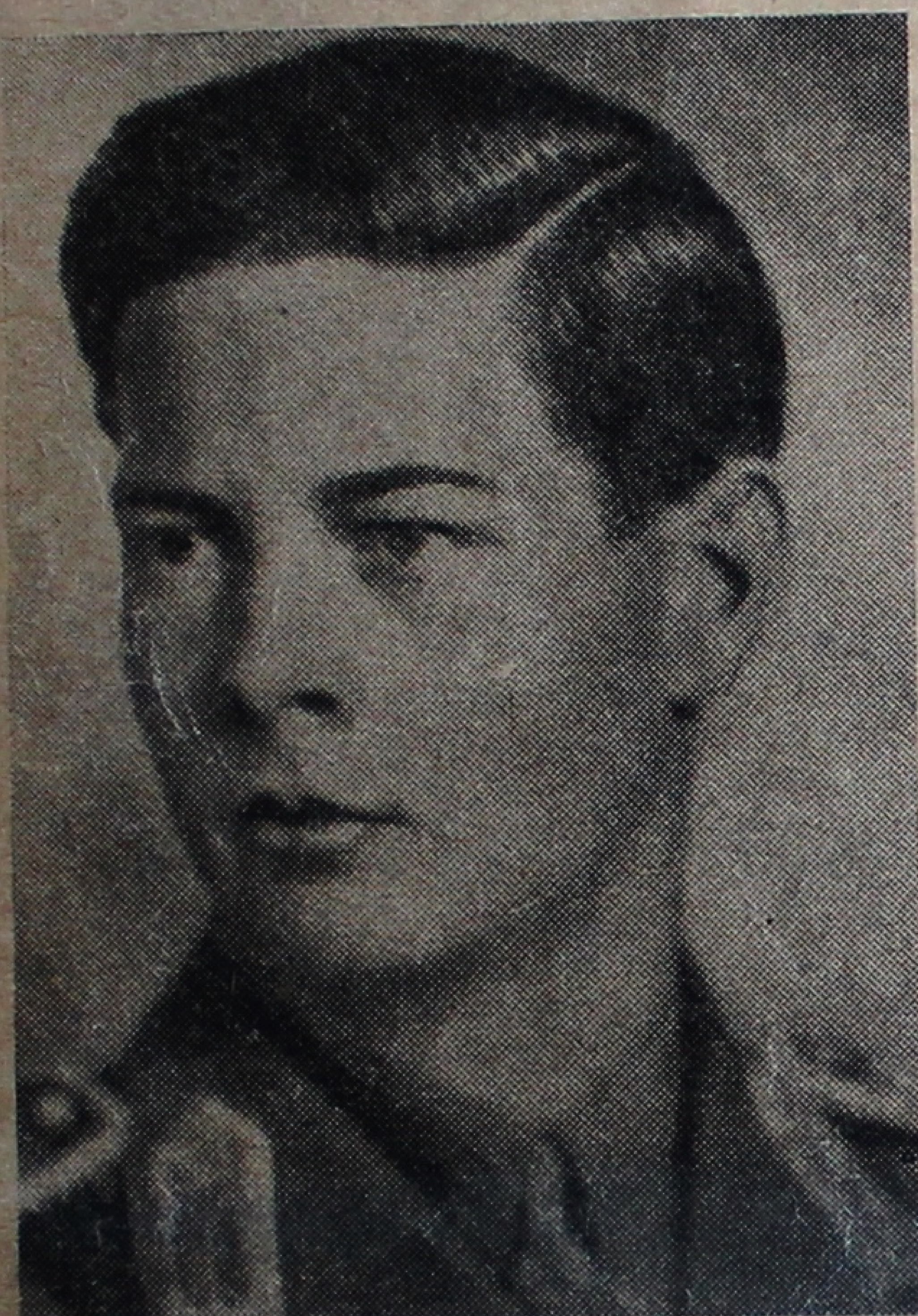

Vestitorul

ANUL II, Nr. 12 | 8 NOEMBRIE 1949 | S 1·50

M. S. Regele

Ziua Regelui

Pentru a doua oară, Majestatea Sa Regele Mihai I serbează ziua numelui departe de ţara şi tronul Său.

Destinul marilor monarhi nu e să fie numai primii slujitori ai statului, cum spunea filosoful dela Sanssouci. Ei sunt chemaţi să împărtăşească primii şi toate nenorocirile ce se abat asupra popoarelor pe care le conduc. In această privinţă, soarta L-a hărăzit din belşug pe regele nostru, aşezându-L în fruntea naţiunii în momentul inaugurării uneia dintre cele mai furtunoase epoci din istoria sa.

Abia în pragul tinereţii, a condus poporul român în eroica luptă de apărare împotriva bolşevismului; căci porunca Regelui au urmat-o diviziile care au luat cu asalt Odesa şi credinţa în El le-a însufleţit rezistenţa dela Don şi din Crimeia. Dupăce norocul armelor ne-a părăsit şi ţara a fost cotropită, Regele Mihai a rămas neînfricat pe poziţie. Prezenţa Sa a însemnat întârzierea cu trei ani a progresului sovietizării României şi în vremurile cumplite ale fărădelegior năvălitorilor din prima fază a ocupaţiei a fost singura nădejde de mântuire pentru neamul crucificat. Nu fără motiv s'au întrecut conducătorii comunişti, cu ocazia aniversării a cinci ani dela „eliberarea" României, să sublinieze în discursurile şi proclamaţiile lor importanţa înlăturării monarhiei pentru consolidarea regimului bolşevic!

Silit să iscăliasca actul de abdicare, Majestatea Sa a trebuit să părăsească ţara. Lupta înverşunată împotriva teroarei uneltelor Moscovei e continuată în numele Lui în toate satele şi oraşele din România, poporul român fiind ferm convins că ziua întoarcerii Suveranului nu e departe.

(urmare în pagina 2)

„In loc să încerce să cunoască popoarele, tradiţiile şi chemările lor profunde, tehnicienii politici vor să le impună ceeace ei consideră raţional."

Maurice Barrès

Controverse Etimologice

După cum era de aşteptat, desbaterile dela UNO. în jurul chestiunii violării drepturilor omului în România, Ungaria şi Bulgaria n'au dus la niciun rezultat. Ele au dat însă ocazie reprezentantului sovietic, Vâşinski, să dea o nouă lecţie de consecvenţă poltică puterilor apusene, amintindu-le că, reprimând „tendinţele fasciste" şi stârpind „agenţii fascismului străinătăţii" cele trei guverne satelite şi au îndeplinit numai obligaţiile prevăzute în tratatele de pace.

Argumentarea lui Văşinski e infailibilă, această clauză buclucaşă existând în tratatele de pace încheiate la Paris, deşi articolul 3 din aceleaşi tratate impune ţărilor semnatare asigurarea respectării convingerilor politice. Chestiunea de lămurit însă e precizarea înţelesului termenului „fascism" şi amplitudinei sferei acestei noţiuni. In cazul unei astfel de controverse etimologice, Vâşinski ar putea recolta un strălucit succes propagandistic pentru Soviete. Pentrucă, dacă pretenţiile Ruşilor de a fi fost mentorii omenirii în ştiinţă şi cultură sunt ridicule, nu se poate contesta bolşevicilor meritul familiarizării opiniei publice mondiale cu ficţiunea unui „fascism" internaţional, cuprinzând, fără nici un fel de discriminare, toate mişcările naţionaliste apărute în Europa mai ales după primul războiu mondial.

Pentru comunişti, atitudinea anticomunistă, comună acestor mişcări, ajungea ca să le denunţe ca anexe ale unei mafii, internaţionale, ostilă aspiraţiilor clasei proletariatului şi gata în fiecare moment să tulbure pacea lumii. Tehnica propagării unei definiţii atât de absurde a fost cât se poate de elementară, plecându-se dela constatarea făcută de Gustave Le Bon că cele mai patente platitudini capătă o forţă sugestivă extraordinară asupra maselor, când sunt repetate la infinit. Cominternul a regisat cu artă campania de defăimare a mişcărilor naţionaliste şi de difuzare a propriei ideologii la adăpostul acestei diversiuni. Intre cele două răsboaie, lumea democratică şi-a însuşit, fără să-şi dea seama, epitetele derogatorii asupra „fascismului" lansate de propaganda sovietică prin intermediul puzderiei de comitete antifasciste, congreselor pentru pace şi coaliţiilor de stânga ale fronturilor populare, permanentizând o confuzie de noţiuni care şi astăzi serveşte admirabil planurilor imperialiste ale Cremlinului.

Numai privit ca un fenomen specific italian, se poate delimita clar esenţa fascismului, a cărui ideologie a rezultat din fuziunea teoriilor sindicaliste moderne şi a doctrinelor naţionalismului tradiţional italian, bazat pe ideia de stat romană. Tot aşa, începuturile istorice ale mişcării fasciste nu pot fi inţelese decât în lumina crizei politice şi economice provocată în Italia de desnodământul primului războiu mondial. Mussolini a susţinut mereu că fascismul e o ideologie bună numai pentru Italia şi total improprie aclimatizării în altă ţară. Acelaş lucru s'ar putea spune şi despre naţional-socialism care — după recunoaşterea unui adversar de talia lui Friedrich Meinecke — n'a însemnat altceva decât reconcilierea dintre cele două curente dominante din viaţa politică germană: socialismul şi naţionalismul prusac.

Ideia spiritului naţional sau a geniului naţional din scrierile lui Montesquieu, ca şi aceea a sufletului poporului — „Volksgeist" — din operele lui Herder şi a celorlalţi romantici germani, indica deja importanţa individualităţii naţionale în icrarhia valorilor. Dar mai ales în elaborarea mult mai precisă şi mai pronunţată a doctrinelor naţionaliste contemporane e preponderentă ideia imutabilităţii caracterului naţional. Câtă vreme, teoriile marxiste au constituit armătura ideologică a câtorva cercuri revoluţionare res-

(urmare în pagina 2)

Ziua Regelui

(urmare din pagina 1)

Sosirea Regelui printre Românii aflați în exil i-a eliberat de sentimentul apăsător al izolării și le-a reamintit datoriile pe care le au de îndeplinit în acțiunea de desrobire a patriei. Unitatea românească din afara hotarelor țării nu se putea realiza decât în jurul tronului.

8 Noembrie, ziua Sfântului Arhanghel Mihail, e și ziua Majestății Sale. Comunitatea de nume cu conducătorul oștilor cerești și cu voevodul care a avut, cel dintâiu, intuiția unității tuturor Românilor de pe cuprinsul Daciei, capătă în timpurile de urgie de astăzi o valoare simbolică, ce nu scapă nimănui. Aprecierea acestei semnificații mărește bucuria Românilor în ziua sărbătoririi numelui Majestății Sale Regelui Mihai I și tot ce-i suflare românească uită o zi durerile și pericolele care o amenință, pentru a-și mărturisi devotamentul și dragostea față de Rege și Dinastie.

Indem la Unire

In timpul din urmă se repetă tot mai des în sânul emigrației românești îndemnuri la unire. Ele vin din toate colțurile unde s'a aciuiat un suflet românesc. Faptul este simptomatic și trebue examinat sub aspectul pe care îl prezintă astăzi.

Căci dacă acum trei ani acest apel era lansat cu înfrigurare numai de cei care nu aveau nicio îndoială că pacea sovietică era echivalentă cu robirea neamului nostru, azi apelul acesta este rezultatul unei experiențe care a dus până la desnădejde. Dacă acum trei ani erau unii iluzioniști care își închipuiau că popoarele se vor încăera într'un nou răsboiu de dragul de a ne scuti nouă, Românilor, orce sarcină, azi ororile ce se petrec în țară vădesc până la exasperare datoria ce ne incumbă și pe care în mod vinovat am neglijat-o atâta vreme.

Mărunte interese, de partid sau de prestigiu personal, au nesocotit, pe deoparte, acele îndemnuri care porneau numai din gândul de a face operantă acțiunea noastră pe plan internațional și au dat, pe de alta, spectacolul dureros al luptelor intestine pentru o dubioasă întâetate în scontarea unui viitor care aparține în primul rând celor din țară și nu celor ce, din poziția privilegiată pe care și-au creat-o, trag poițe asupra acestui viitor.

Acum, când după trei ani de dispute și de târguieli, s'a constituit, în fine, un Comitet național, eram îndreptățiți să credem ca a sosit sorocul înfăptuirilor și părăsirea manevrelor de intrigă și zavistie. Așteptam dela acest Comitet apelul suprem la înfrațire și unire pe linia unui plan de acțiune care să trezească interesul celor în măsură de a da o mână de ajutor unui neam care se sbate în ghiarele peirii. Nu trebue să uităm că acest popor românesc, cel mai puternic imunizat împotriva comunismului, este astăzi, tocmai din această pricină, cel mai persecutat și cel mai greu încercat.

Se pare însă că nici în acest ceas tragic cei ce și-au asumat răspunderea destinului nostru nu se pot ridica peste micimea lor până la viziunea istorică a datoriei ce și-au luat-o.

Indemnurile la unire vin de peste tot, n i c i u n u l însă dela Comitetul național.

Oamenii partidelor se socotesc pe deasupra durerilor și năzuințelor unui neam întreg. Strigătul de desnădejde ce umple văsduhul nu ajunge până la urechile lor. Problemele ce se pun cu stringență nu-i interesează. Miile de jertfe din țară nu-i impresionează. Preocuparea de propria lor poziție depășește orce altă preocupare.

Oameni care își oferă pieptul și brațele pentru o luptă ce este a tuturor sunt priviți cu neîncredere, ca niște tovarăși nedoriți la ospățul de mâine când se va împărți pradă trupul agonizant al țării.

Cu o candoare care vrea să fie îndemânatecă se fac făgădueli pentru ziua eliberării.

Nu. Aceste socoteli pot fi ale politicienilor, nu ale luptătorilor. Pe politicieni îi pot preocupa aranjamentele de mâine din țară. Pe noi ne preocupă azi e l i b e r a r e a. Dar acest moment trebue pregătit de un altul care îl premerge: de o r g a n i z a r e a luptei de eliberare. Nu se poate arde această primă etapă. Ea este esențială, fără ea nu putem nici măcar gândi la a doua. Pentru această primă etapă așteptam cuvântul lor. Dupa eliberare vor avea și alții de spus ceva. Atunci ne vom adresa celor din țară nu celor din Comitet.

Făgăduelile de azi pentru a doua zi de eliberare le socotim imorale și nepatriotice. Aceste făgădueli alții au chemarea să le facă, nu noi cei de aici. Noi avem numai dreptul de luptă fără precupețire pentru salvarea celorlalți.

Pentru exercitarea acestui drept vedem noi îndemnurile la unire. Și acest drept care este o sfântă datorie, nimeni nu-l poate ridica, sub nicio formă, niciunui Român.

Controverse Etimologice

(urmare din pagina 1)

trânse, transpunerea doctrinelor naționaliste pe plan politic practic nu era necesară. Răsturnările politice și economice provocate de primul răsboiu mondial au activat însă considerabil virulența comunismului, iar victoria bolșevismului în Rusia a marcat începutul acțiunii de cucerire a lumii de către proletariat. Ofensivei politice a comunismului nu se putea răspunde decât cu organizarea politică a mișcărilor naționaliste. „Istoria societății de până acum e istoria luptelor dintre clase“, declară Marx și Engels în Manifestul Comunist; mișcările naționaliste opun acestei teze ideia armoniei claselor sociale în corpus misticum al comunității naționale. „Proletarul n'are patrie“, enunța mai departe Marx în acelaș loc; caracterul sacru al partiei e elementul esențial al misticei naționaliste. Numai asigurarea intangibilității instituțiilor politice democratice nu era suficientă pentru stăvilirea expansiunii marxiste, după cum și antropologia democratică perimată a individului rațional, exaltat de filosofia secolului al XVIII-lea, nu putea suplini apelul imperios de astăzi la valorile spirituale și infraraționale.

Funcțiunea profilactică anticomunistă a mișcărilor naționaliste a fost recunoscută de mulți oameni politici clar văzători. Nu mărturisia, oare, însuși domnul Churchill presei italiene, în timpul unei vizite la Roma în 1927, că „mișcarea dumniavoastră e aceia care ne-a furnizat antidotul necesar neutralizării otrăvii rusești“? Deaceea și ura mobilizată de internaționala comunistă împotriva lor a fost mult mai implacabilă decât denigrarea democrației „burghezo-capitaliste“. Mai cu seamă sloganul preferat al propagandei comuniste — „Fascismul pregătește răsboiul“ — a contribuit hotărâtor la dezavuarea în bloc a mișcărilor naționaliste. Și, din nenorocire, motivele pentru consolidarea acestei opinii n'au lipsit. In Octombrie 1933, Germania părăsește Liga Națiunilor pentrucă i-se refuzase egalitatea de înarmare. Puterile democratice sunt revoltate și salută primirea Rusiei în forul dela Geneva, uitând că planurile cincinale sovietice grăbeau făurirea arsenalului necesar cuceririi lumii. In 1936 are loc campania penibilă din Abisinia. O acțiune, cu nimic mai condamnabilă decât expediția Lordului Kitchner contra Burilor sau chiar conflictul americano-spaniol pentru stăpânirea Cubei și Filipinelor; era însă ultima din seria acestora și pe deasupra inițiată de Italia mussoliniana. Urmează apoi încălcările din Austria, Albania, Cehoslovacia și declararea celui de al doilea răsboiu mondial, cu tot cortegiul lui de orori. Opinia publică democrată e atât de consternată, încât aproape ignorează participarea Rusiei la împărțirea cadavrului Poloniei și loviturile gangsterești din Finlanda și Basarabia. Ultimele rezerve față de agitația propagandei comuniste dispar: toate mișcarile naționaliste sunt fasciste, toate duc fără greș la răsboiu, toate instaurează tirania — ergo, toate trebuie să fie nimicite!

La Teheran, Yalta și Potsdam, s'a atribuit cu precădere Uniunii Sovietelor sarcina redemocratizării Europei, misiune pe care a îndeplinit-o cu atâta zel, încât fostul ambasador american la Moscova, Bulitt, e nevoit să constate că puterile democratice au luptat pentru impiedecarea stăpânirii Europei de către Germania și a Chinei de către Japonia, ca să le lase să cadă sub stăpânirea bolșevică; iar domnul Churchill se intreabă cu manifestă amărăciune, dacă trecutul răsboiu mondial nu ar merita să fie numit „răsboiul inutil“. Cât privește circumscrierea noțiunii „fascist“, genialii filologi sovietici au ajuns la rezultate definitive. Ultra-fasciști rămân, bineînțeles, mai departe naționaliștii de pretutindeni, aceștia încurcând cel mai mult socotelile Cremlinului. Insă, fasciști sunt și toți democrații ortodoxi, în frunte cu domnul Truman, fasciști sunt slujitorii altarelor și fasciști sunt chiar și proletarii cari ezită să crape în întrecerile socialiste.

Fața de acest punct de vedere unitar, puterile apusene se complac încă în controverse etimologice, îndurându-se cu greu să renunțe la suspiciunile contra forțelor naționaliste, inspirate de trecuta agitație antifascistă a Cominternului. Perseverarea în această cazuistică politica nu e fără pericole și ne evocă exemplul tragic al Bizanțului ai cărui docți cetățeni continuau să se epuizeze în subtile dispute teologice în sânul aceleiași credințe, în timp ce Otomanii dădeau ultimele lovituri de moarte unei civilizații milenare.

Lupta Guvernului Comunist împotriva anticarilor continua: „România Liberă“ din 12 Oct. cere luarea de măsuri severe împotriva faptului ca în rafturile acestora se mai găsesc produsele „unor autori reacționari — unii dintre ei epurați din rândul scriitorilor noștri“. Ca să precizeze, ziarul denunță acele „cărți apărute în vremea regimurilor fasciste, cărți lansate de editurile burgheze“.

Cum știm că în vocabularul sovietic tot ce nu este comunist este egal cu reacționar și fascist, oare ce vor putea să mai aibe în dughenile lor anticarii din București?

PATRIE ŞI NEAM

In lagărele de DP. ale Europei Centrale în sate și orașe, se găsesc azi zeci și sute de mii de oameni rupți de pământurile lor și lăsați în voia soartei. In Austria, Germania, Italia, până în orașele mari ale Apusului se întinde, valul acesta de lume, aruncată de răsboin la marginea vieții, ca un dispreț al vremii, icoană a însuși haosului de astăzi.

Au trecut ani de când acești oameni și-au luat bruma de avut pe care au apucat să o ia și fiecare — cum a putut — a părăsit trecutul, pe care nu-l putea lua cu el, ca să înfrunte, în neliniștea fiecărei zile, un viitor fără căi și fără făgădueli. Au plecat poate mulți din ei cu nădejdi, cei mai mulți poate de a se întoarce în câteva luni, într'un an, doi, la locurile de obârșie, alții nădăjduind poate să găsească o nouă patrie. A trecut vreme de atunci. Cei cari se gândeau la o grabnică întoarcere nu mai cred astăzi în întâmplarea minunată a vremurilor și a lucrurilor cari vin dela sine. S'au așezat fiecare într'o lume, acolo unde au găsit-o, și unii chiar au încercat să-și înfigă rădăcini în noul pământ care-i primea. Unii au avut mai mult noroc, alții mai puțin. Dar și pentru unii și pentru alții, încercarea a fost aceeași și după trecerea vremii oamenii s'au întâlnit în același gând. Rodul pământului străin păstrează un gust amar.

In cuibul pe care și-l construiseră la început, pătrundea arar un semn venit de departe, din lumea de unde purceseseră. Era ca o adiere, mângâerea unui gând iubit. Dar când cele dintâi potrivnicii s'au ivit, oamenii au început să se strângă și să-și dea seama că aceeași soartă îi unește. Veneau semne de departe . . . Și oamenii au înțeles că nu erau singuri. Erau alții, ca ei, care veneau dintr'acolo. O lume întreagă de bejenie — însăși patria în bejenie — venea la ei, o patrie care, fie că-i acolo, fie că-i aci, trăește aceeași viață,

Și patria era în luptă. Și astfel cei de aci au înțeles că sunt și ei într'o luptă. Mai mult decât atât: că sunt însăși armata de luptă a patriei.

Sunt oameni veniți din Răsărit. de diferite neamuri, fie dominante în Stat, fie minorități etnice, componente integrale ale Statului, iar alții au fost retrași organizat din fața ocupației sovietice. Dintre cei din urmă, sunt oameni cari fiind de aceeași origină etnică cu populația țării care-i găzdueste astăzi, au încercat să-și găsească o nouă patrie, acolo unde se așezaseră. Au trecut ani de zile de atunci. Ajunși într'o lume structurată pe un primat național, oamenii aceștia au fost direct integrați în mecanismul de producție sau de luptă al Reichului, adică în lăuntrul „națiunii mobilizate“. Sau în faza aceasta, patria este fie fabrica, fie frontul. Iar aceasta presupune că procesul politic înlăuntrul națiunii s'a realizat, că oamenii știu pentru ce muncesc sau luptă.

Când însă după 1945, odată cu sfârșitul răsboiului, acești „recuperați“ în pripă, au început să-și dea seama, cu timpul, că ideea de luptă implică pe aceea a comunității de soartă, că dacă luptaseră, pe front sau în fabrică, o făcuseră, pentru că li se f ă g ă d u i s e o patrie, pe care nu o primiseră pentru că, în ciuda efortului lor, n i c i n u a r f i a v u t d r e p t u l m ă c a r s ă o p r i m e a s c ă, chiar dacă sfârșitul răsboiului ar fi fost altul, ceea ce se petrece astăzi cu acești oameni, reprezintă pentru conștiința lor o răsturnare și o întoarcere la o noțiune originară de patrie.

O patrie e s t e și o patrie se r e c â ș t i g ă. O patrie este pământul pe care ai trăit tu și strămoșii tăi, acolo unde sunt mormintele lor și unde stă casa pe care o vor moșteni copii tăi. Acolo unde e viața obștei, cu tradiția ei, acolo unde sunt locurile cu sufletul lor. Acolo unde sunt păstrate durerile, nevoile, lipsurile, întrebările și luptele tale, unde-ți stă alături și te ajută norocul, munca, oamenii și tot ce-i în jurul tău. Patria este propriu zis pământul istoric al unui neam.

Și este un moment în care neamul este în primejdie să-și piardă istoria. In clipa aceasta se deschide lupta pentru recâștigarea istoriei.

Intr'un fel, astăzi toate popoarele Europei și'au pierdut patria. In momentul în care principiul etnic a devenit un principiu exclusiv politic, închistând prin aceasta naționalul și făcându-l nerodnic în toate elementele lui de sinteză europeană, Europa a intrat în criză. Dar totodată, în această desrădăcinare comună, popoarele, individ cu individ, colectivitate cu colectivitate, se găsesc într'o nouă patrie de soartă și de luptă: Europa. Această patrie se definește și își găsește rostul în momentul în care este atacata în ființa ei, în tradiția ei spirituală, morală, socială, economică, în concepția ei despre Dumnezeu, om și lume.

Dacă astăzi Europa se găsește în luptă cu Rusia Sovietică e pentru că Rusia, și nu Europa, a deschis această luptă. Ideea de om însemnează ideea de libertate și de onoare. Dela 1945 până astăzi Rusia nu a făcut decât să tăgăduiască aceste valori și chiar când susține democrația sau naționalismul nu o face decât pentru dezbinarea fie înlăuntrul popoarelor, fie a popoarelor între ele.

Astăzi, înlăuntrul patriei europene, se definește adevăratele concepte de patrie, de etnicitate și de naționalitate.

Patria însemnează istorie, după cum etnicitate însemnează sânge și spirit, iar naționalitate structură și conștiință politică.

Europa este patria omului. Ceea ce o definește este umanitatea. A aparține astăzi unui neam însemnează a avea o conștiință istorică și politică. Dar înainte de toate: a f i u n o m.

Cursa Atomică

Stirea că Sovietele dispun de bomba atomică a provocat o puternică îngrijorare, în unele părți chiar panică. Mulți sunt înclinați să creadă că războiul — care în sine este inevitabil — a devenit și iminent. Vom încerca în cele ce urmează să analizăm repercursiunile posesiunii bombei atomice de către Soviete asupra acestei probleme.

La 16 Iulie 1945 explodează prima bombă atomică pe câmpul de încercare dela Alamogordo. In 6 August acelaș an, o altă bombă aste aruncată asupra orașului Hiroshima. Efectul îngrozitor arată lumei întregi că tehnica răsboilui a ajuns într'o fază de totală revoluționare.

In chiar ziua următoare, Stalin convoacă de urgență savanții de frunte ai Rusiei la Potsdam și le ordonă să descopere secretul bombei atomice. Rezultatul ne putând fi obținut până la data fixată, este creiată o comisie specială supravegheată de Beria șeful NKWD-ului. Specialiști germani sunt adunați de pretutindeni și deplasați în Rusia. Prof. Semion Alexandrov ia conducerea unei vaste organizații de spionaj atomic, care reușește surprinzător de repede să obțină ceiace savanții sovietici n'au putut.

Se poate aproxima cu destulă preciziune că prima explozie atomică în Rusia a avut loc pe la 5 Octombrie 1948. Atât seismografele, cât și aparatele Geiger au putut-o localiza în pustiul Caracum, la răsărit de Marea Caspică. Cum s'a putut afla ulterior, explozia a fost accidentală princinuind moartea multor tehnicieni și distrugerea laboratoarelor. O a doua explozie la 14 Iulie 1949 a fost intenționat provocată.

După Vice-amiralul Ellis M. Zacharias, fost șef al serviciului naval de informații, Sovietele vor putea începând cu 1954 și cel mai de vreme 1952 să producă bomba atomică în serie, iar după 1956 ar dispune de un stoc suficient de bombe ca să ducă un răsboiu atomic de proporții modeste.

Statele Unite se pare că s'au găsit între 1946 și 1948 în fața unor obstacole tehnice, care au împiedicat producția în serie a bombei atomice. Abia în 1948 aceste obstacole au fost înfrânte, așa că ele dețin un avans de patru ani față de ruși și în orice caz, deja posedă un stoc de bombe, ceiace nu e cazul cu Rușii. Chiar la un potențial industrial egal, savanții americani speră că vor putea păstra și mări această superioritate. Această nădejde nu reprezintă însă un factor de siguranță absolută și deaceia interesul se îndreaptă acum tot mai mult spre ceilalți factori cari ar putea determina evoluția unui ipotetic războiu.

Fără îndoială, Sovietele ar putea duce înainte de 1956 un războiu fulger împotriva Apusului, ajungând cu destulă ușurință la Biscaya și Pirinei. Deasemeni, Scandinavia încă ar putea fi ocupată.

Nu se poate nega, că o puternică ofensivă aeriană dusă cu arme de tip V 2 sau perfecționate ar slăbi potențialul militar al Angliei și că o acțiune navală submarină ar da întrucâtva de lucru flotelor anglo-americane.

Totuși Sovietele nu vor fi în stare să obțina decizia războiului, din cauza multiplelor puncte vulnerabile expuse atacurilor adversarilor. Ele nu vor putea în nici un caz să stăpânească spațiul aerian. Lungile lor linii de comunicații ar fi țintă ușoară penrtu aviația anglo-saxonă. Densitatea slabă a rețelei feroviare din Europa răsăriteană ar da ușor posibilitatea aliaților să întrerupă legăturile între baze și front. Pentru aceasta, nici nu sunt necesare bombele atomice; ele pot fi mai eficace contra centrelor de produție industrială, contra orașelor mari și în special contra centrelor de producție atomică din Rusia.

Posibilități de revanșă pentru Soviete există numai într'o măsura limitată. In afară de Anglia, nu este probabil ca Statele Unite să fie atacate cu un mare număr de bombe atomice. Generalul Stemenco a fost însărcinat la 12 Noembrie 1948 — câteva săptămâni

(urmare în pagina 11)

Informaţii

Pianul de apărare a Europei. La conferinţa miniştrilor de răsboiu şi şefilor de stat major ai ţărilor Pactului Atlantic, ţinută în Octombrie la Washington, s'a hotărât strategia de urmat în cazul unui atac sovietic. Apreciind că, cel puţin în următorii doi ani, Rusia va dispune de superioritatea numerică, experţii militari au susţinut împiedecarea înaintării, în prima fază a luptelor, prin „elemente de acoperire". Aceste elemente, numite „striking forces" (forţe de şoc), vor fi constituite în toate ţările semnatare ale pactului. Franţa va pune pe picior de luptă nouă divizii de „striking forces" — toate motorizate — dintre care una aeropurtată. Trupelor de şoc franceze se vor adăuga cele trei divizii de ocupaţie britanice, plus două divizii de „debarcare imediată", şi alte cinci divizii italiene, belgiene şi olandeze. Impreună cu efectivele americane staţionate în Germania vor fi în total 22 divizii gata pentru orice eventualitate. Pentru conducerea operaţiilor s'a prevăzut:

1) Pentru Europa de nord, un dispozitiv „rarefiat" şi elastic adaptat naturei terenului şi condiţiilor climatice din Scandinavia, încercându-se să se împiedece ocuparea celor câteva baze utilizabile din aceată regiune.

2) Pentru Europa Occidentală, o serie de acţiuni în teritoriul german care să acopere Rinul şi bazinul Ruhr-ului.

3) Pentru zona mediteraniană, o organizare a apărării alpine care să asigure, dacă e posibil, şi cele trei sectoare de ocupaţie din Austria.

O nouă armă secretă. Ziarul „Sunday Herald" anunţă că technicenii din cele trei ţări lucrează actualmente în oraşul Salisbury (Australia de sud) la desvoltarea unei noi arme secrete. Noua armă, o combinaţie de Radar şi radio de înaltă frequenţă, va putea provoca explozia în aer a avioanelor şi proiectilelor-rachetă.

Rezistenţa în România. Numărul din 19 Octombrie al revistei „Newsweek" publică o informaţie primită din România, după care forţele de rezistenţă anticomuniste şi-ar fi înteţit activitatea, folosind armele ascunse în munţi către sfârşitul răsboiului.

Guerillas în China. Observatori americani, întorşi recent din China, afirmă că activitatea de guerilla în regiunile ocupate de armatele comuniste întrece pe aceea din vremea Japonezilor. Autorităţile militare naţionaliste au elaborat un plan pentru ajutorarea acestor formaţiuni cu armament uşor şi imprimerii portative pentru răspândirea materialului de propagandă anticomunistă.

Fortificaţii ruseşti în Letonia. Ziarele suedeze anunţă că Ruşii deportează numeroşi prizonieri politici germani în Letonia, unde-i întrebuinţează la construcţia marilor lucrări de fortificaţie, începute de curând pe tot litoralul Mării Baltice.

Un popor întreg învaţă ruseşte. Sute de mii de Ceni au fost obligaţi să participe la întrecerea pentru învăţarea limbei ruse, organizată de partidul comunist. Pentru cei mai silitori s'au fixat premii, iar învăţătorilor li s'a prescris citirea în fiecare lună a cel puţin unei cărţi scrisă în limba rusă. Ziarele desfăşoară în acest caz o vie propagandă, imprimând pe prima pagină în majuscule sloganul: „Rusia e limba viitorului".

Unde e Molotov? Revista americană „Time" constată că Molotov n'a mai apărut din Mai la nicio manifestare publică a conducătorilor Sovietelor. La fel, numele lui a fost menţionat ultima dată cu ocazia morţii lui Dimitrov. Figura sa nu s'a remarcat însă pe fotografiile oficiale. Acestei dispariţii i-se dă de unele cercuri două explicaţii:

1). Molotov s'ar afla acuma în China, pregătind faza finală a campaniei de cucerire a Sud-Estului Asiei,

2). Ar fi însărcinat cu punerea la punct a acţiunii de lichidare a lui Tito.

Rusia a nimicit Invincibile Armada! Profesorul sovietic, Mavrodin, susţine într'o carte recent publicată, întitulată „Rolul Rusiei şi ştiinţei sovietice în istoria culturii omenirii", că înfrângerea faimoasei flote speniole trimisă de Filip II contra Angliei se datoreşte superiorităţii tehnice a Rusiei la acea dată. „Navele engleze", scrie autorul, „erau construite din lemn rusesc, aveau odgoane din cânepă rusească şi erau vopsite cu catran rusesc."

„Ora decisivă se apropie." Ministrul de industrie cehoslovac, Slechta, a declarat în faţa congresului femeilor socialiste că „lupta dintre clase devine din ce în ce mai înverşunată" şi că „ora decisivă pentru lumea întreagă e foarte aproape."

Baze navale americane în Spania? Corespondentul lui „Daily Mail" în America pretinde a şti că rezultatul vizitei escadrei americane în apele portului El Ferrol ar fi fost acceptarea guvernului Spaniol, de a pune la dispoziţia marinei americane bazele navale din Palma — pe insulele Baleare — şi Cartagena. Americanii ar fi dispuşi, în schimb, să sprijine finanţarea electrificării căilor ferate Spaniole.

CRONICA EXTERNA

Două Germanii

Faza defensivă a politicei sovietice cu Germania, iniţiată prin aparenta cedare în chestiunea blocadei Berlinului, s'a încheiat, Moscova trecând din nou la ofensivă. Ceiace puterile occidentale au pregătit prin uşurinţa cu care au cedat Ruşilor la Yalta, Teheran şi Potsdam e astăzi fapt împlinit: Germania e ruptă juridic în două părţi care se vor individualiza cu timpul din ce în ce mai mult.

Momentul proclamării republicei germane din Est a fost tactic bine ales, consolidarea statului federal din Vest trecând tocmai atunci printr'o serioasă criză, în urma inflexibilităţii înalţilor comisari aliaţi în chestiunea devalorizării mărcii şi menţinerii preţului de export pentru cărbuni. In afară de aceste dificultăţi, statul german din Vest n'a fost recunoscut până acum de nici un guvern străin, pe când Rusia şi celelalte ţări răsăritene au stabilit imediat relaţii diplomatice cu guvernul Grotewohl. Prin acest gest, Moscova vizează în primul rând cucerirea simpatiilor Germanilor deoparte şi dealta a Elbei şi apoi, încheind un tratat de pace separată cu noul stat marionetă, să pună pe Occidentali în faţa unei alegeri dificile.

Cu proclamarea republicei populare germane, speranţa în care s'au legănat până acum Aliaţii, că Rusia se va retrage din Germania, mulţumindu-se numai cu stăpânirea Poloniei şi Balcanilor, e definitiv spulberată. Cremlinul nu se gândeşte să slăbească gâtuirea Europei, accelerând, dimpotrivă, politica de sovietizare a întregului continent. Absorbirea Germaniei de răsărit în blocul „democraţiilor populare" apropie ora decisivă a soartei Europei. Intrecerea de forţe dintre cele două lagăre adverse se concentrează acum în jurul chestiunii: care dintre cele două Germanii va înghiţi pe cealaltă. Nimic nu va putea schimba această evoluţie decât răsboiul.

Sfârşitul izolării Spaniei.

Rezoluţia din 1946 prin care toate statele membre erau invitate să-şi retragă şefii misiunilor diplomatice din Madrid şi să-i înlocuiască cu simpli însărcinaţi de afaceri, a fost singura măsură a naţiunilor unite susţinută cu remarcabil zel cooperativ de Soviete şi ţările blocului estic.

Boicotul economic şi politic ce a urmat n'a fost uşor de suportat, însă poporul spaniol n'a luat în serios îndemnurile la insurecţie venite din afară, având încă proaspete în memorie ororile „antifasciştilor" din războiul civil. La adversităţile externe s'au adăugat şi calamităţile naturei, trei ani consecutivi de secetă provocând mari ravagii în agricultura şi industria electrică. Totuşi, stabilitatea internă n'a fost sdruncinată, iar opera de redresare a ţării a fost continuată cu egală energie. Reconstrucţia universităţii din Madrid, locuinţele pentru săraci în numeroase oraşe, vastele lucrări de irigaţie şi împărţirea de pământuri în sudul peninsulei sunt numai câteva din relizările ultime ale regimului Franco.

Cu agravarea tensiunei dintre Vest şi Est, lumea a început să-şi dea seama că Spania reprezintă în momentul de faţă cel mai puternic bastion anticomunist depe continent care în cazul deslănţuirei unui conflict armat va juca un rol hotărîtor pentru apărarea şi recucerirea Europei. Reprezentanţii Statului-Major American au insistat mereu pe lângă State Department asupra necesităţii normalizării a relaţiilor cu Spania. Pe aceiaşi chestiune au existat vii diferenţe între Republicani şi Democraţi. Sosirea unei escadre, sub comanda Admiralului Connaly, în apele portului El Ferrol arată că punctul de vedere al conducerii militare a triumfat contra rezervelor oamenilor politici. Aceiaşi semnificaţie se atribuie şi vizitei recente a unui grup de senatori democraţi în Madrid. Unul dintre ei, James Murphy, a declarat după o întrevedere cu Caudillo că „Generalissimo e un om inteligent şi extrem de amabil", iar Spania e „statul cel mai anticomunist din lume".

In afară de considerentele militare, sunt în joc şi apreciabile interese economice. In vremea când în toate statele europene subproducţia industrială şi agrară înlesnea desfacerea nelimitată a mărfurilor de peste ocean, situaţia grea a Spaniei interesa puţin. Acum însă depresiunea generală obligă America să se orienteze spre noi debuşeuri, iar capitaliştii americani socotesc Spania lui Franco mult mai sigură pentru investiţii de lungă durată decât multe din ţările cu regim democratic model.

Dupăce majoritatea statelor sudamericane şi-au retrimis reprezentanţii diplomatici la Madrid, hotărârea luată acum trei ani la U. N. O. nu mai are decât o valoare relativă, putând fi interpretată ca o simplă recomandare neobligatorie. Desigur Statele Unite vor trage consecinţele din urma situaţiei şi vor sprijini abrogarea unei măsuri nedrepte, devenită absurdă în momentul în care democraţiile apusene se întrec în atenţii pentru Tito.

Proclamarea republicei comuniste Chineze

Proclamarea republicei „populare" chineze, cu ritualul obişnuit trabanţilor Moscovei, a fost caracterizată de presa Sovietică ca un eveniment de importanţă egală cu explozia bombei atomice din Siberia. Aprecierea nu e deloc exagerată, stăpânirea Chinei ameninţând independenţa întregului continent asiatic. Astfel, realizarea planului lui Lenin, de comunizare a lumii prin cucerirea Asiei, a intrat într'o fază hotărâtoare.

In timpul acesta, puterile Vestice studiază posibilitatea recunoaşterei regimului lui Mao-Tse Tung. Foreign Office-ul e pentru stabilirea imediată de raporturi oficiale, numai aşa putând activa comerţul cu China, atât de vital pentru starea prezentă a economiei britanice. America, dimpotrivă, ar vrea să se mărginească numai la o notificare formală a proclamării noii republici către serviciile consulare din China. Recunoaşterea de jure a guvernului din Peking ar însemna mai mult decât mărturisirea eşecului total al politicei americane în extremul Orient, implicând o înfrângere diplomatică în plus la UNO., unde locul permanent ocupat acum de reprezentantul Chinei naţionaliste în Consiliul de Securitate ar reveni automat unui comunist.

Mai nelămurită pentru Aliaţi rămâne atitudinea lui Mao în cazul când s'ar accepta să se trateze cu el. Deşi acesta s'a declarat în discursul de inaugurare gata să colaboreze cu toate naţiunile care vor recunoaşte „egalitatea" şi „suzeranitatea" guvernului său, n'a uitat să sublinieze necesitatea, ca „toate ţările iubitoare de pace şi libertate, în frunte cu Uniunea Sovietică, să se unească şi să facă să tremure reacţionarii de pretutindeni". Răspuns, destul de limpede, pe care Chiang-Kai-Sek l-a sintetizat laconic, din exilul depe Formoza: „Al treilea războiu mondial a început!"

Misiunea lui Pandit Nehru

Numai cu un an înainte, se părea că India va fi încă multă vreme în afară de orice ameninţare externă şi va putea să-şi concentreze toate energiile pentru rezolvarea complicatelor probleme interne. Căderea provinciei chineze Sinkiang în mâinile comuniştilor şi incidentele din Tibet arată însă că apărarea Indiei în viitorul apropiat nu mai e o simplă chestiune teoretică.

Vizita din Octombrie a lui Pandit Nehru la Londra şi Washington a avut ca obiect tocmai discutarea condiţiilor ajutorului economic şi militar pe care America l'ar putea acorda Indiei. Până la un anumit punct, Englezii împing pe Americani în acest senz. Inaintarea armatei lui Moa-Tse-Tung spre sud, aducând trupele comuniste în imediata vecinătate cu Burma şi Siam, prima grije a Angliei e acoperirea Malaiei şi bazei navale Singapore, pentru care guvernul din Delhi poate fi un aliat de forţă. In afară de acest motiv, tactica britanică urmăreste să îndepărteze atenţia Americei dela redresarea Japoniei, temându-se de resurecţia vechei concurenţe industriale a acesteia.

Conceptia politică externă iniţială a Congresului Indian, a cărui preşedinte este Nehru, preconiza menţinerea Indiei în afară oricărui conflict intre Veste şi Est. Politica de non-violenţă a lui Mahatma Gandhi, încoronată de succese atât de categorice în lupta pentru independenţa naţională, se impusese şi în relaţiile cu străinătatea. Declaraţia lui Nehru dela începutul lunei Octombrie prin care afirmă că India se va apăra împotriva oricărui atac comunist, cu toată dragostea sa de pace, dovedeşte odată mai mult, că în politica externă concepţiile doctrinare cedează presiunii evenimentelor istorice.

White man's burden

Adunarea Constituantă a Indiei a decis, după pasionate desbateri, să menţină engleza încă cincisprezece ani ca limbă oficială a republicei hinduse. Abia după trecerea acestei perioade se va încerca întroducerea dialectului Hindi în instituţii şi şcoli.

Oponenţilor acestei amânări, primul ministru, Pandit Nehru, le-a făcut o impresionantă expunere asupra pericolelor unei reforme linguistice precipitate, care ar putea fi mai dăunătoare pentru structura instituţiilor naţionale decât o invazie inamică. Bineînţeles, şi domnul Nehru şi interpelatorii s'au servit în cursul disputei de o engleză demnă de tradiţia colocviilor dela Oxford şi Cambridge.

Limba engleză este pentru India ceiace a fost limba latină pentru Europa — mijlocul comun de exprimare pentru clasa educată din toate colţurile vastului imperiu. Din momentul când elocvenţa lordului Macaulay a triumfat contra susţinătorilor adoptării unei limbi orientale în administraţia colonială, trei generaţii de Indieni educaţi în spiritul culturii europene au promovat limba cuceritorilor la o adevărată *lingua franca* a Sud-Estului Asiei. Inlocuirea acesteia peste noapte ar însemna că majoritatea profesorilor universitari şi funcţionarilor publici ar trebui concediată a doua zi, necunoscând altă limbă, şi mulţi comercianţi, liberi profesionişti, jurnalişti etc. ar fi nevoiţi să-şi întrerupă ocupaţiile obişnuite pentru a învăţa . . . limba naţională.

Dar şi politic, generalizarea dialectului Hindi ar agrava rivalitatea existentă între diversele clanuri indiene. Hindi e vorbit de circa 30% din populaţia nordului peninsulei. In restul teritoriului predomină numeroase alte dialecte, foarte diferite între ele şi extrem de inadequate cerinţelor moderne. Chiar după cincisprezece ani, introducerea dialectului Hindi va întâmpina serioase dificultăţi, lipsindu-i complect vocabularul ştiinţific şi tehnic. Imprumutul se va face tot din limba engleză care va continua, astfel, misiunea ei civilizatoare într'o parte a lumii, unde „sarcina omului alb" n'a fost un simplu artificiu retoric.

Exemplul Finlandei.

Invinsă de două ori de armata roşie şi cu o lungă frontieră comună cu Uniunea Sovietelor, Finlanda a reuşit totuşi — singură dintre toate ţările din sfera de influenţă sovietică-să menţină intacte libertăţile sale esenţiale, zădărnicind toate tentativele întreprinse de partidul comunist pentru acapararea conducerii statului.

Prima lovitură a fost încercată în anul trecut de către ministrul de interne comunist Leino, soţul faimoasei Hertta Kuusinen, care-şi organizase din cei mai fanatici partizani o redutabilă poliţie secretă şi livrase Ruşilor, fără nici un fel de formalitate juridică, numeroase persoane acuzate de colaborare cu Germania. Reacţiunea parlamentului şi a celorlalţi membrii ai cabinetului a fost promptă, impunând demiterea ministrului abuziv şi dizolvarea poliţiei secrete. La alegerile ce au urmat imediat după aceia, comuniştii n'au mai obţinut decât 38 de mandate, majoritatea deputaţilor fiind aleşi din cele două mari partide ale ţării: partidul social-democrat şi partidul agrar.

Acest eşec al manevrelor Moscovei, dupăce cu puţin timp înainte înregistrase o spectaculoasă victorie în Cehoslovacia, însemna o intolerabilă pierdere de prestigiu pentru politica sovietică în propria zona de influenţă, încât o nouă încercare de subjugare era iminentă. Deastădată s'a recurs la instigarea masselor muncitoreşti finlandeze. Sub pretextul solidarizării cu greva plutaşilor din Laponia, comuniştii din toate întreprinderile au părăsit uzinele şi au organizat violente demonstraţii împotriva guvernului. Autorităţile n'au intervenit decât în limita prevederilor legale pentru apărarea ordinei publice. Lupta propriuzisă au dus-o sindicatele socialiste care până la începutul lunei trecute au isbutit să asigure peste tot reluarea lucrului şi să consolideze din nou poziţia cabinetului Fagerholm.

Exemplul Finlandei îndreptăţeşte convingerea că nici vecinătatea colosului rusesc şi nici situaţia de ţară învinsă nu pot fi motive suficiente pentru înfrângerea voinţei de libertate a unui popor. Spre deosebire de România însă, Finlanda n'a depus armele înainte de semnarea armistiţului, iar instituţiile sale politice au dovedit o soliditate de neaşteptat dela improvizaţiile pseudo-democraţiei româneşti. Dar, Finlanda a mai avut o şansă, refuzată României, nefiind obligată prin tratatul de pace să accepte permanentizarea prezenţei trupelor ruseşti pe teritoriul naţional. Această favoare o datorăm, în egală măsură şi Anglo-Americanilor cari au cedat la încheierea păcii din Paris argumentelor sovietice pentru „asigurarea supravegherii liniilor de comunicaţie spre Austria". Consecinţele acestei clauze nenorocite pot fi desprinse dintr'o declaraţie recentă a Herttei Kuusinen, în care-şi exprimă temerea că o lovitură comunistă în Finlanda e imposibilă „înainte de-apariţia tancurilor sovietice pe străzile Helsingfors-ului".

Revista Presei

„Spectator" *din 30 Septembrie, comentând în articolul de fond consecinţele posedării bombei atomice de către Rusia, prevede în cazul angajării unei curse a înarmăritor că sfârşitul acestei întreceri va fi deslănţuirea distrugerii generale „pentrucă, deşi armamentele prin ele însăşi nu fac răsboiul sigur, concurenţa înarmărilor aduce inevitabil una din părţi la punctul în care socoteşte că are avantajul temporal şi trebuie să lovească înainte ca pendulul să oscileze de cealaltă parte".*

„Fortune" *din Octombrie redă un pasaj dintr'un articol scris de Karl Marx în 1853 pentru revista americană „New York Tribune": „interesele vitale fac din Marea Britanie cel mai serios şi mai puternic oponent contra proiectelor ruseşti de anexiune şi expansiune. Impiedicarea planurilor expansioniste ale Rusiei e o chestie de primă urgenţă. In acest caz, interesele Democraţiei şi ale Angliei merg mână în mână".*

„Newsweek" *din 10 Octombrie dă a serie de amănunte asupra campaniei anti-sovietice organizată de Tito în Rusia „Un buletin de informaţii în limba rusă parvine prin canale secrete înalţilor funcţionari sovietici, cetăţenilor jugoslavi şi ambasadelor străine din Rusia. Buletinul reproduce textul complect al notelor jugoslave şi descrie în comentarii pe Tito ca pe reprezentantul adevăratei doctrini leniniste".*

„Cavalcade" *din 24 Septembrie, recenzând un roman de Arthur Miller, în care eroul principal e o victimă a persecuţiilor anti-semite, afirmă că „antisemitismul nu a apărut cu venirea lui Hitler la putere şi nu a murit odată cu el. Foarte puţini neevrei sunt complet liberi de vreo prejudecată antisemită, chiar când se mândresc cu toleranţa lor şi pretind sincer că sunt deasupra oricărei mentalităţi rasiste".*

„Le monde" *din 7 Octombrie publică sub semnătura domnului Anthony Eden, fostul ministru de externe englez, un lung articol, întitulat „Politica externă a Sovietelor". Citând impresiile marchizului francez, de Custine, după călătoria făcută acum un secol în Rusia, domnul Eden scrie că aprecierile acestuia asupra Rusiei ţariste se potrivesc şi Uniunii Sovietice, „obiectivele principale ale politicei ruseşti rămânând aceleaşi. Dorinţa de a domina Balcanii şi ţările baltice şi necesitatea obţinerii unui port ferit de îngheţ au fost ţelurile ţarilor şi au rămas ţelurile comuniştilor".*

„Die Weltwoche" *din 14 Octombrie încearcă într'un articol întitulat „Este Stalinismul o religie?" să indice trăsături comune între Stalinism şi ortodoxia bizantină. Spre deosebire de biserica catolică şi protestantă, biserica ortodoxa ar fi preamărit întotdeauna dominaţia statului, lucrul pe care-l face astăzi biserica ortodoxă din Rusia. „Astăzi, biserica ortodoxă din Rusia aproape nu mai e prigonită. Motivul e clar. Ea a devenit după răsboiu — urmând astfel linia vechii biserici sluga credincioasă a statului comunist, căruia îi aduce, ca instrument de difuzare a ideii pansovietice în statele răsăritene şi mai ales în România, servicii tot aşa de utile, ca odinioară panslavismul ţarilor."*

„Die Wochen-Zeitung" *săptămânalul elveţian, din 13 Octombrie constată într'o lungă expunere a ciocnirilor diplomatice de până acum dintre Rusia şi Statele Unite că prima a recoltat numai succese. Astfel, în desbaterea dela U. N. O. asupra Chinei, „a fost în adevăr politică de mare clasă felul cum ministrul de externe rus a utilizat cele mai bune argumente din însăşi Cartea Albă a State Departament-ului. Capul roş al delegatului american Austin, grimasele batjocoritoare al multora dintre delegaţi şi nu mai puţin faţa împietrită a Chinezului mărturiseau întreaga superioritate a omului de stat Stalin asupra avocatului Acheson."*

Radio-Naţional Spania emite zilnic în limba română pe 32 m. lungime de undă, la ora 18.45.

La ora 19 ascultaţi Parisul: Ora Română.

Griza economică — consecinţă a crizei politice

Soluţia adoptată la Washington pentru rezolvarea crizei economice din Anglia era aşteptată cu nelinişte de opinia publică britanică, devalorizarea lirei sterline implicând pericole mult mai certe decât eventualele avantaje ale acestei măsuri.

Intr'adevăr, cazul paradoxal prezentat de Marea Britanie după terminarea celui de al doilea răsboiu mondial, când un puternic imperiu ieşit învingător din luptă se afla numai la câţiva ani dela încetarea ostilităţilor într'o situaţie economică mai grea chiar decât a învinşilor, nu se poate explica printr'o simplă deficienţă de ordin monetar. Tot aşa de greşit ar fi să se atribuie experimentului socialist toată răspunderea stărilor de astăzi din Anglia. Răspunzând atacurilor presei americane împotriva guvernului laburist, revista liberală engleză „The Economist" demonstrează într'un articol intitulat dramatic „Anglia la stâlpul infamiei" că reformele socialiste nu au avut încă suficient timp să dovedească dacă au fost sau nu oportune şi că adevăratele cauze ale crizei trebuiesc căutate în altă parte.

Prima constatare care se impune e că Anglia a pierdut poziţia seculară de creditor al întregei lumi. Bilanţul comercial englez a fost întotdeauna negativ adică valoarea mărfurilor importate a întrecut mereu pe a celor exportate, diferenţa fiind acoperită de benificiile rezultate din investiţiile făcute în străinatate şi serviciile flotei comerciale. Aceste investiţii au fost consumate în cea mai mare parte de imensele cheltuieli pentru susţinerea răsboiului, iar flota a cedat supremaţia mărilor marinei americane. Mijlocul de remediere era evident: reducerea importului şi creşterea exportului, care, la rândul său, antrenează creşterea producţiei şi găsirea de noi debuşeuri.

Deşi producţia industrială engleză a crescut continuu, înregistrând în primul quartal din anul acesta un spor de 31% faţă de perioada respectiva din 1938, valoarea marfurilor exportate în ţările blocului dolarului a rămas aproape staţionară. Mai mult, în timp ce alte state au tras cu buretele peste angajamentele preluate în cursul răsboiului, Anglia a continuat să livreze tuturor ţărilor din Uniunea Britanică cantităţi considerabile de produse, în contul datoriilor făcute pentru apărarea libertăţii comune. In schimb, valoarea materiilor prime importate din zona dolarului s'a urcat proporţional cu producţia. Surplusul trebuie achitat în dolari cari lipsesc. Aceasta e explicaţia elementară a mult discutatei crize a dolarului.

Dezechilibrul dintre liră şi dolar fiind datorit disproporţii de schimburi între cele două mari zone monetare — deci cauze de ordin comercial — problema nu poate fi soluţionată decât prin măsuri comerciale. In locul acestora s'a recurs la devalorizarea lirei, sperânduse că astfel produsele britanice vor fi mult mai apte de concurenţă pe piaţa americană. Operaţia e lesne de înţeles, dacă ne gândim că, după reducerea cursului lirei dela 4,03 la 2,80 dolari, preţurile de ieri ale mărfurilor exportate în America scad automat cu 30%. Insă, pentruca această măsură să fie într'adevăr eficace, ar trebui ca preţul de cost să rămână staţionar, adică nici salariile lucrătorilor şi nici preţurile materiilor prime să nu se modifice. Altminteri, orice devalorizare în condiţiile de mai sus nu poate fi decât un paliativ care după o scurtă perioadă amăgitoare va duce la o situaţie mai rea decât cea dinainte. Deocamdată, guvernul laburist rezistă cu disperarea cererilor Trade Union-urilor pentru mărirea salariilor, însă preţurile articolelor de consum indispensabile s'au urcat numai în prima săptămână cu 8%, marcând primul început de inflaţie.

Dar chiar dacă măsurile guvernului ar putea stăvili continuarea creşterii preţurilor în interior, iar populaţia ar accepta fără murmur o nouă diminuare a standardului de viaţă, costul de producţie al mărfurilor exportate va creşte mai ales din cauză că prin devalorizare valoarea materiilor prime importate din zona dolarului s'a mărit nu cu 30%, ci cu 40%. Pentru contrabalansarea acestui surplus, ministrul economiei britanice a apreciat că va fi nevoie de cel puţin o dublare a exportului în America, opinie care coincide cu a domnului Hoffman, administratorul planului Marshall. Chestiunea e însă, dacă piaţa americană e destul de elastică pentru a permite absorbirea de noi importuri din Anglia, fără ca să fie micşorată cota de până acum a celorlalte ţări europene. Astfel pusă întrebarea, răspunsul e dat de însuşi reacţiunea imediată a celor mai multe ţări europene care a doua zi după radiodifuzarea mesagiului lui Sir Stafford Cripps au anunţat măsuri similare celor luate de guvernul britanic, tocmai pentru a-şi putea menţine exporturile de până acum în America. Cu toate asigurările cercurilor economice americane că o reducere a cursului de schimb a valutelor europene ar activa comerţul acestora cu Statele Unite, o astfel de evoluţie nu e probabilă, America arătându-se puţin dispusă să înlăture barierele vamale care au rămas aceleaşi dela 1914 încoace. Abrogarea măsurilor protecţioniste este singura soluţie care ar îngădui produselor europene libera scurgere în America. Pentru aceasta însă, Statele Unite ar trebui să accepte pentru prima dată în istoria lor economică o balanţă comercială negativă. Acest lucru nu ar apărea deloc nenatural, dacă mărirea importurilor ar putea fi compensată de veniturile unor mari investiţii de capitaluri în Europa şi Asia. Ori, câtă vreme situaţia politică în lume e nesigură — şi aşa va rămâne cât va dura prezenta pace înarmată — securitatea necesară oricăror investiţii lipseşte cu desăvârşire. Deaceia capitalurile americane sunt forţate să găsească mai departe întrebuinţare în industria autohtonă care, la rândul ei, cere să fie apărată de concurenţa europeană. Aşa dar, devalorizarea efectuată de ţările europene nu va însemna decât o înăsprire a răsboiului economic dintre ele pentru cucerirea pieţei americane care nu va renunţa la rigiditatea sa obişnuită.

Cealaltă alternativă, a intensificării relaţiilor comerciale cu ţările din răsăritul Europei şi Asia, este şi va fi contracarată sistematic de Rusia. Incă din 1945 Polit-Biuroul prevedea că slăbirea ţărilor vestice şi victoria partidelor comuniste acolo vor fi provocate de dificultăţile economice care vor urma. Răsboiul nervilor trebuie să favorizeze întreţinerea impresei de nestabilitate a instituţiilor economice burgheze şi să facă imposibilă orice armonizare a diverselor spaţii economice de pe glob. Datorită ajutoarelor acordate de America în cadrul planului Marshall s'a reuşit să se facă ordine în haosul economic din Europa din primii ani după sfârşitul luptelor pe continent şi să se ajungă repede în toate ţările asistate la un nivel de producţie mult superior celui din 1938. Planul Marshall n'a însemnat totuşi decât o amânare a crizei decisive.

Privită cu optimism la început, redresarea economică a Europei s'a dovedit curând extrem de vulnerabilă, lipsindu-i orice posibilitate de expansiune. Astfel, economic, America şi Europa apuseană sunt în prezent, într'un anumit sens, victimele propriului succes: urmărinduse ocolirea cauzelor esenţial politice, s'a crezut că cel mai bun mijloc pentru aceasta e modificarea artificială a efectelor celor mai vizibile, observate în sectorul economic. Un astfel de procedeu nu poate avea decât urmările înşelătoare ale unei injecţii de morfină care dă bolnavului pentru o clipă senzaţia euforică a alinării durerilor şi, poate, chiar nou curaj de viaţă; numai cu morfină, nu se vindecă însă o boală.

Singurele posibilităţi concrete pentru asigurarea normalizării economiei mondiale sunt, după cum am văzut, următoarele:

1. Să se tragă consecinţele din noua poziţie economică a Americei care a luat locul Marei Britanii de principal capitalist al lumii. Rezervele de capital acumulate să fie investite în ţările nedesvoltate economiceşte şi benificiile realizate să servească măririi importurilor din Europa.

2. Să se redeschidă ţărilor industriale europene pieţele din Asia şi răsăritul Europei, de care le leagă tradiţii comerciale adânc înrădăcinate şi faţă de care ar putea compesa superioritatea productivităţii industriale americane, prin diferenţa tarifurilor de transport şi cunoaşterea mai bună a mentalităţii economice locale.

3. Să se suprime restricţiile de tot felul introduse în timpul răsboiului, abandonându-se în primul rând sistemul defectuos al acordurilor bilaterale.

Toate aceste soluţii sunt elaborate de mult şi au găsit, teoretic, pretudindeni aprobare. Pentru aplicarea lor ar trebui însă să se realizeze miracolul, nesperat de nimeni, al unei cooperari politice ideale între cele două blocuri opuse din lume. Guvernele vestice au căutat să rezolve problema în ansamblul ei numai cu expediente economice şi-au eşuat lamentabil. Deaceia va fi necesar să se facă a posteori, ceiace trebuia făcut a priori: clarificarea situaţiei politice internaţionale.

Blocul rublei şi „cooperarea" economică sovietică

După părerea cercurilor financiare britanice bine informate, Sovietele lucrează actualemente la formarea unui bloc al rublei, cuprinzând toate statele din sfera de influenţă rusă.

Acest bloc — destinat în aparenţă contracarării blocurilor dolarului şi lirei sterline — va însemna un pas mai departe în politica sovietică de subjugare economică a Europei răsăritene. Incluzând, deocamdată, numai ţările europene satelite, blocul va fi extins cu timpul şi asupra zonei de ocupaţie din Germania şi în regiunile din Extremul Orient intrate sub dominaţia comunistă.

Formarea blocului rublei coincide cu intensificarea eforturilor Moscovei de a anima cooperarea economică cu ţările în subordine şi de a încuraja sistemul acordurilor tripartite şi quadruple între membrii Consiliului de Ajutor Economic Reciproc, iniţiat recent de Rusia. Un exemplu pentru noua evoluţie îl constituie acordul economic dintre Uniunea Sovietică, Polonia, Cehoslovacia şi Finlanda care pune capăt sistemului de acorduri bilaterale de după răsboiu.

Avantajele noii scheme a comerţului exterior din Răsărit nu vor reveni însă în nicium caz ţărilor mici. Rusia îşi rezervă dreptul de a controla toate tranzacţiile şi de a fixa arbitrar cursul de schimb al rublei. Experţii străini în chestiunile economice ruseşti apreciază volumul anual al importurilor Sovietelor din statele vecine la opt milioane tone cărbuni, un milion tone petrol, 500 mii tone lemn de construcţie, mai mult de o treime din aluminiul şi peste jumătate din plumbul necesar pentru industrie. Numai valoarea acestor materii prime trece de 50% din valoarea totală de două miliarde dolari a exporturilor ţărilor satelite. Menţinând rubla la un curs de două ori mai ridicat decât cel de pe piaţa liberă, e uşor de văzut că Rusia frustrează numai prin această operaţie cu peste jumătate de miliard dolari economia democraţiilor populare.

Fără acest jaf organizat nu ar fi fost posibilă realizarea obiectivelor planului cincinal anunţat în 1946. Presa sovietică afirmă fără ocol că îndeplinirea planului va fi posibilă, prin o nouă creştere a „importurilor", chiar în anul acesta. In ordinea de exploatare, României îi rezervat primul loc, impunândui-se o cotă de 2½ ori mai mare decât cea din 1947, în timp ce adausurile tributare pentru Polonia, Cehoslovacia şi Bulgaria variază între 20%—45%.

Ucis de N. K. W. D.

Când a fost paraşutat în ţară, în toamna anului 1944, Victor Enăchescu nu mai avea pe nimeni acasă. Poliţia lui Mişu Antonescu i-arestase după plecare mama care, bătrână şi bolnavă, s'a sfârşit curând în temniţă. Deaceia nici nu s'a mai dus în Prahova, unde copilărise şi intrase încă depe băncile liceului în marea familie legionară. A rămas la Braşov.

Aici se găseau ascunse în munţi numeroase echipe de legionari, iar oraşul era un important centru al luptei subterane din toată ţara. Petre Pătraşcu îl însărcinează cu conducerea întregei regiuni şi organizarea unui birou pentru procurat acte. Multe persoane urmărite de NKWD. şi poliţia românească au putut fi salvate, astfel, dela arestare, iar sute de tineri germani au scăpat dela o deportare sigură tot datorită sprijinului dat de Enăchescu şi oamenii lui. Intr'o zi, unul din colaboratorii săi apropiaţi, sublocotenentul Puiu M. e arestat pe stradă de către Ruşi. Enăchescu reuşeşte să dispară la timp, conduce două luni organizaţiile legionare din Oltenia şi pleacă apoi în judeţul Constanţa, cu misiunea de a strânge fonduri pentru susţinerea acţiunii depe teren.

In scurt timp, „inginerul agronom Alecu Ionescu" devine un personaj popular în Constanţa şi câştigă încrederea prefectului comunist, care-i eliberează autorizaţiile necesare colectării de cereale şi alimente pentru mai multe economate. Făcându-se însă nişte arestări în organizaţia locală, i-se descoperă adevărata identitate şi cade în mâinile poliţiei. Anchetatorii sunt inspectorii Petrovici şi Curelea, cunoscuţi din prigoanele trecute pentru ferocitatea dovedită faţă de legionari. Vrând să pună capăt chinurilor înfricoşătoare, se spânzură în celulă, dar i-se rupe cureaua. Victor vede în această ironie a soartei mâna lui Dumnezeu şi se hotărăşte să îndure mai departe, cu statornicie, supliciul.

După zădarnice încercări de a-i smulge vreo declaraţie, e predat NKWD.-ului. Mai bine de trei luni e interogat zilnic şi trecut prin toată gama metodelor de tortură bolşevice, dela acele introduse sub unghii până la ţinerea desbrăcat, ore întregi, afară în ger.

Bravează totuşi neînfricat ofiţerii ruşi, iar cele şaptezeci de pagini care rezumă interogatoriile nu cuprind o singură mărturisire compromiţătoare, fiecare frază fiind o profesiune de credinţă pentru ţară şi mişcarea din care făcea parte. Călăii sunt uimiţi de atâta tărie sufletească, acumulată într'un trup numai răni şi ros de o tuberculosă galopantă. Un amestec de respect şi teamă superstiţioasă îi face să-l lase ultima săptămână să-şi consume în pace plămânii şi-i permit — după luni de strictă izolare — să fie vizitat de un camarad închis în celula alăturată.

Când a simţit aripele morţii, şi-a chemat prietenul să-i strângă pentru ultima dată mâna. Il rugă să nu uite să salute camarazii din partea lui, dacă va fi vreodată liber, şi-i mărturisi aproape jenat: „Aş fi vrut să mor străpuns de glonţ în luptă . . . E mai frumoasă moartea în luptă, decât chinul acesta fără sfârşit" Un avion sbură pe deasupra închisorii. Il auzi şi adăugă, zâmbind: „Acesta nu e avionul meu . . ."

Ing. Mihai Grigoriu
din Bucureşti, mort în beciurile Ministerului de Interne.

Gheorghe Trifu
din Hunedoara, omorât prin schingiuire.

Nicodim Petruţ
din Hunedoara, omorât prin schingiuire.

Victor Enăchescu
din Ploeşti, omorât prin schingiuire.

Ionel Gheorghiu
din Brăila, omorât prin schingiuire.

Gheorghe Lazu
din Constanţa, omorât prin schingiuire.

„Justiţie" comunistă

In 13 Oct. a. c. Gh. C. Stere fiul lui Constantin Stere şi actualmente prim-preşedinte al Curţii Supreme de Justiţie, a ţinut o conferinţă în cadrul „Săptămânei Prieteniei Romàno-Sovietice" cu titlul „Justiţia sovietică, justiţia poporului".

Dl. Stere face cu această ocazie nişte mărturisiri cu care — cel puţin până acum — nu eram obişnuiţi. Pentru Dsa. „Justiţia a fost şi va fi întotdeauna un instrument de clasă". Apoi Dsa combate cu multa violenţă teza că aceasta ar trebui să fie o instituţie independentă de interesele politice sau de clasă, denumind această teză „minciună" şi „mistificare capitalistă", după care recunoaşte că „justiţia este o unealtă în mâna claselor dominante pentru menţinerea puterii".

Mai departe, Dsa. afirmă că într'un stat comunist „justiţia devine un instrument al dictaturii proletariatului" şi că „una din principalele sarcini pe care le are justiţia este reprimarea duşmanilor poporului".

Ca încheire a tuturor celor de mai sus, Dl. Stere încheie cu candoare:

„Pentru prima dată în istorie, justiţia nu mai este un mijloc prin care o mână de oameni oprimă massele."

Ing. Mihai Grigoriu din Bucureşti. în vârstă de 45 ani, a fost arestat în Mai 1948 şi aruncat apoi la regim celular în beciurile Ministerului de Interne. In urma tratamentului sălbatic la care a fost supus, a încetat din viaţă în închisoare. Cu puţine zile înainte de moarte nu mai cântărea decât 43 Kg.

Gheorghe Trifu şi Nicodim Petruţ, ambii absolvenţi ai liceului industrial şi tehnicieni la uzinele metalurgice din Hunedoara, au fost ridicaţi dela lucru şi duşi la Siguranţa din Hunedoara de către Şeful Siguranţei, Ioan Tănase, fost lucrător necalifivat la aceleaşi uzine. Aici li s'a cerut să recunoască că au legături cu grupele de rezistenţă din munţii Haţegului, fiind supuşi timp de 3 zile la torturi îngrozitoare. A patra zi, la o nouă „şedinţă", nefericiţii au sucombat sub loviturile sălbatice ale călăului Ion Tănase.

Ionel Gheorghiu, comerciant din Brăila a fost „invitat" de către comisarul Haber la Siguranţă pentru a da o declaraţie. Aici pentru a-l intimida, Haber şi alţi agenţi au început să-l „pregătească", iar peste noapte l-au aruncat la beci. A doua zi, i s'a pus sub nas să semneze o dechlaraţie prin care renunţa la magazinul său din str. Regală. La refuzul lui Gheorghiu, Haber şi ceilalţi s'au repezit asupra lui şi l-au maltratat până când şi-a dat sufletul.

Gheorghe Lazu, muncitor din Constanţa, str. Mangaliei, a fost arestat şi dus la Siguranţa din localitate. Aici i s'a cerut să semneze un angajament prin care se obliga să spioneze şi să denunţe pe foştii lui camarzi legionari. La refuzul indignat al acestuia, s'au năpustit asupra lui patru agenţi înarmaţi cu bare de fier şi l'au lovit până s'a prăbuşit la pământ într'un lac de sânge. La mirosul sângelui, fiarele s'au repezit cu picioarele asupra nefericitei victime, storcându-i şi ultima pâlpâire de viaţă din trupu-i sfârtecat.

In comuna Jamul-Mare din Jud. Caraş, populaţia a fost în întregime evacuată. Mai mult de jumătate a fost transportată la Canalul Dunăre-Constanţa fără nici un criteriu de vârstă sau de sex. Restul a fost îngrămădit în şoproanele şi adăposturile din viile din jurul satului, sub pază, în aşteptarea transportului spre aceiaşi destinaţie.

Arestările pe stradă continuă. Sunt comode pentru Siguranţă, căci nimeni nu ştie cine a fost arestat, iar familia nu va fi niciodată înştiinţată de acest fapt. Dacă peste câteva săptămâni sau luni este găsit în vreun canal, în vreo pădure sau apă un cadavru desfigurat şi intrat deja în putrefacţie, cine îl mai poate recunoaşte? Şi dacă totuşi este recunoscut, cine poate arunca responsabilitatea asupra Siguranţei? Bieţii părinţi sau rude se înşală cu speranţa, că dragul lor a fugit în munţi sau în străinătate. Nespunând din prudenţă nimănuia nici o vorbă şi nădăjduiesc să primească într'o bună zi semn de viaţă, care să-i liniştească.

Astfel au dispărut, fără nici o urmă, fiica generalului Dombrowschi în vârstă de 20 ani şi Dra Balş din cunoscuta familie bucureşteană —în vârstă de 18 ani.

In faţa Curţii Marţiale din Sibiu s'a judecat între 30 Sept. şi 4 Octombrie un nou mare proces politic. Tot timpul clădirea Tribunalului Militar a fost protejată de puternice cordoane de Miliţie cu mitraliere postate, iar străzile din cartier au fost blocate. Toată miliţia din regiune a fost pusă în stare de alarmă. Celelalte procese au fost scoase depe rol.

Şapte acuzaţi în frunte cu Dabija Nicolai, Scridon Ioan, Onea Titus, Bolfea Silvestru, au fost condamnaţi la moarte prin împuşcare.

Restul de peste 40 au fost condamnaţi la pedepse variind între 10 ani închisoare şi muncă silnică pe viaţă.

In apropiere de Oradea, cadavrul unui preot împuşcat de miliţieni, a stat 3 zile expus în faţa casei parohiale, comuniştii sperând astfel să intimideze pe ţăranii „rebeli".

O nouă acțiune de rusificare a nomenclaturei străzilor din Timișoara a început, ca omagiu servil pentru sosirea din nou a trupelor sovietice. La denumirile rusești introduse prin acțiunile anterioare s'au adăogat acum:

Kutuzov	**A. Jdanov**
Lermontov	**Malinovschi**
Ogarev	**A. Ostrovski**
Amiral Nahimov	**Necrasov**
Cernăsevschi	**A. Mikievicz**
Modest Mussorgski	**Puskin**
Oleg Kosevoi	**Smetana**

Denumirile cu deosebită sonoritate pentru sufletul românesc au fost brutal înlocuite cu altele ce supără atât urechea cât și senzibilitatea oricărui român. Astfel:

Str. Țepeș Vodă	**acum Lermontov**
Str. Cercel Vodă	**acum C. David**
Str. Mihnea Vodă	**acum Iosif Clisici**
Str. Domnița Bălașa	**acum Grivița Rosie**
Str. Spătarul Comșa	**acum Lazăr Grünberg**
Str. F-ții Buzești	**acum V. Guleran**
Str. Martirul Ciordaș	**acum Stalingrad**
Str. Martirul Balcaș	**acum Francisc Wolf**

Rezistența pasivă *a plugarilor se manifestă și în jud. Timiș unde însămânțările de toamnă au rămas foarte mult în urmă. Conform planului trebuiau să fie însămânțate până la 25 Octombrie, 220.000 ha. Până la 7 Oct. au fost arate 65.609 ha. și semănate deabia 2287 ha. adică ceva mai mult decât 10%.*

ARLUS a sărbătorit la 7 Oct. deschiderea săptămânii prieteniei româno-ruse. Președintele, Dr. C. Parhon, în cuvântarea sa de deschidere a afirmat cu toată seriozitatea:

„Prietenia româno-rusă a pătruns adânc în tradiția poporului nostru muncitor care este conștient că numai aceasta îi asigură libertate, independență natională și un viitor fericit."

La un așa hal de lichelism nu ne așteptam.

In Timișoara *au fost confiscate la 1 Oct. 30 de mașini de tăiat lemne, dela propietarii lor, fiind luate în primire de către Intreprinderea de Stat „Combustibilul".*

Cu toată agitația masivă a partidului, campania de însămânțări în Jud. Putna este sub orice prevederi și în special în Comunele Adjud, Sascut, Jariștea, Mera, Odobești, Mărășești, Ciușlea și Nămoloasa, iar în comuna Pufești o bună parte din săteni nici nu s'au prezentat încă la magaziile de stat să ridice grâul de sământă. —

După o lungă campanie de întreceri stahanoviste și după organizarea unui sistem de supraveghere la secundă a tuturor mișcărilor muncitorului, prețul de cost al cărbunelui spălat la minele din Ania, a ajuns să scadă până la a fi cu 4% mai ridicat decât prețul planificat.

La sovhozul din Neudorf jud. Timiș s'a deschis o școală pentru cei 130 de muncitori agricoli permanenți pentrcă — cu toate amenințările partidului — muncitorii „necunoscând-și sarcinile au avut o atitudine nepăsătoare față de muncă". Din această cauză colhozul a suferit mari pierderi ca de pildă „S'a intâmplat să moară un mare număr de porci fiind băgați în cocine mici și nehigenice".

Două noi Colhozuri *au fost înființate în jud. Timis: „Victoria" la Lenauheim și „Ștefan Plăvăț" la Cenadul Mare.*

In Timișoara au fost evacuate și expropriate o mulțime de localuri și prăvălii în lunile Septembrie și Octombrie. O parte au fost deja ocupate de ofițeri sovietici, iar la o parte au început lucrări de amenajare pentru birouri. Se crede că e vorba de birouri militare rusești.

Intreaga armată română *primește ultimile retușări pentru a fi cât mai identică Armatei Roșii din toate punctele de vedere: organizare, dotare, instrucție, etc. Cadrele de rezervă sunt și ele în curs de „reeducare". Primul lot a fost instruit după regulamentele și manualele sovietice, traduse doar în românește.*

La așa zisele cooperative din Republica Populară, personalul de conducere a fost până acuma înlocuit de mai multe ori promovându-se elementele de partid indifernent de calitățile lui morale.

Urmarea a fost o creștere nemaipomenită a fraudelor și delapidărilor din capitolul cooperativelor.

Astfel în jud. Timiș numai în ultimul timp au fost descoperite următoarele fraude:

In Comuna Racovița, V. Curtu a defraudat 59.000 lei.

In Com. Liebling, Stan Gheorghe a defraudat 212.000 lei.

In Com. Semlacul Mare, Ioan Almăjan a defraudat o sumă nestabilită încă, deoarece a distrus registrele.

In Com. Fereudia, Frații Sămânță au înstrăinat averea cooperativei.

In Com. Ionel, Frații Perianu au defraudat 160.000 lei.

In Com. Jimbolia, Olga Petrilă a sustras o mare cantitate de puncte (cartele).

Titluri și funcțiuni. — In tendința lor de a acapara cât min mulți oameni la sate și a-i forța la o colaborare cât mai strânsă, comunștii nu știu ce funcțiuni și titluri să mai născocească. Aproape toți oamenii din sate sunt responsabili în fel de fel de comisii și consilii ale Partidului și ale Statului. Dacă este „ales", de refuzat, nu poate refuza, iar dacă nu activează este exclus, ceiace aduce automat cu sine toate nenorocirile.

Acum Comitetele Provizorii comunale, care țin loc de Consilii Comunale, au primit un nou organ care să le ajute „Activul". Acesta este un fel de Consiliu pe lângă Comit retul Provizoriu compus din „Colective" de 3—7 țărani pentru fiecare resort.

Ministerul Instrucțiunii *în colaborare cu Institutul româno-sovietic tipăresc pentru „îndrumarea" corpului didactic, „metodici" sovietice cu ajutorul cărora speră că învățătorii vor convinge mai ușor pe copii de sălbateca exploatare capitalistă și de fericirea din democrațiile populare.*

Un corespondent ocazional a putut identifica următoarele mărfuri în rafturile cooperativei Mihăilesti-Vlașca, pe șoseaua București—Alexandria: săpun de toaletă de lux, șerbet, bomboane, turtă dulce, sodă pentru rufe și ceva sticlărie. Jumătate din cooperativă este rezervată pentru MAT (Monopolul Alcoolului) și este plină cu sticle.

Sub presiunea Rușilor, pentru care are o deosebită valoare strategică, calea ferată Făurei-Tecui a fost terminată in 18 Oct. a. c.

Sătenii care mai au pământuri pe litoralul frontierei cu Jugoslavia au putut constata cu surprindere că grănicerii români depe frontieră nu sunt români, ci ruși îmbrăcați în uniforme românești. Cu tot ordinul sever pe care îl au de a nu vorbi cu populația, aceștia nu se pot totuși abține de a nu atacă femeile ce sunt la lucru pe câmp.

Lipsa produselor farmaceutice *e tot mai simțită în farmaciile clinicilor și policlinicilor. Față de nemulțumirea crescândă a muncitorilor bolnavi, Ministerul Sănătății a acordat subvenții spitalelor ca să se poată aproviziona dela caz la caz pe piața neagră. In Jud. Timis subvenția este de 3 milioane lei.*

După 4 ani. — După cum se știe, petrolul lampant, care nici în cele mai grele situații nu fusese raționalizat, a fost sub comuniști unul dintre cele mai strict raționalizate produse, datorită exportului masiv în URSS. La 1 Octombrie, însfârșit, guvernul a cedat nemulțumirei populare și a ridicat raîionalizarea lui.

Policlinica Nr. 4 din București a reușit să-și înzestreze în ultimul an biblioteca cu un număr de 1000 volume de literatură ideologică pentru ridicarea nivelului ideologic al medicilor. Tot la aceiaș policlinică, în Septembrie trecut baia a fost închisă deoarece țevile erau defecte. Cu toate că nivelul ideologic a fost considerabil ridicat, baia continuă să rămână închisă.

In jud. Râmnicul-Sărat, *numele comunei Plainești a fost schimbat în acele de Suvorov.*

Pe lângă Institutele technice, se vor înființa pentru muncitori școli speciale cu o durată de doi ani. Absolvenții lor, muncitori membrii de partid, vor deveni ingineri.

In jud. Argeș, *datorită climei mai reci treerisul s'a făcut abia la începutul lunei Octombrie. Comitetul provizoriu al județului a reușit însă să repete turul de forță al comitetului provizoriu din jud. Vălcea (vezi „Vestitorul", 1 Oct.) depășind planul de stat: erau prevăzute în plan 19.729 ha. de secerat și treerat și s'a reușit a se treera 20.563 ha. Și se stie doar că Guvernul a interzis minunile.*

Pe lângă unele întreprinderi au fost înființate școli pentru ca muncitorii să-și dobândească unele cunoștințe profesionale. Aceasta în teorie, deoarece la aceste școli ceiace se învață este marxism-leninismul, singura disciplină care deschide toate porțile. Din această cauză, cursurile de calificare profesională nu sunt luate în serios nici de așa zișii profesori și nici de muncitori. La Uzinile metalurgice Târgoviște, ora de curs ține doar 10 minute.

Un colector al „Aprozarului" din Brașov a achiziționat un camion de roșii din jud. Vlașca. Camionul trebuiind să treacă prin București, a fost oprit de „Aprozarul" din București, care a reușit astfel să anunțe că a împlinit cota săptămânală.

Prefectul de Arad, care-și făcuse o tristă faimă din prigonirea țăranilor din județ, a fost prins în cursul unei inspecții de o grupă de țărani revoltați.

Dupa ce a fost obligat să înghită grâu până ce n'a mai putut, țăranii l'au ucis cu lovituri de ciomag, aruncându-i apoi cadavrul pe câmp.

Judecata aceasta sumară, cu toată cruzimea ei, este simbolică și arată lumii întregi cât de hotărîtă este țărănimea română să lupte împotriva acelora care vor să-i fure rodul muncii.

Rușii la Timișoara. — Timișoara este plină de trupe rusești care, neîncăpând toate în căzărmile din oraș, sunt cazate în bărăci și corturi în jurul orașului. Acelora din urmă li s'a interzis categoric intrarea în oraș, străzile de acces fiind blocate. Trupele românești au fost evacuate din căzărmi și puse în marș spre vest. Ofițerii români deasemenea sunt evacuați cu familiile lor și trebuiesc să însoțească trupa. Nu a scăpat de evacuare nici chiar spitalul militar.

*

Căminul Cultural *din comuna Boița, Jud. Sibiu, a primit „pus la dispoziție" de către Ministerul Artelor și Informațiilor un aparat de cinematograf, ca „recompensă în urma activității depuse de acest cămin în lupta pentru culturalizarea plugarilor."*

Singurul film trimis a fost — cum era de așteptat — „Lenin în Octombrie".

*

La Miercurea-Ciuc a fost organizat, în cinstea lui 2 Octombrie un program artistic cu piesa de teatru „Perturbătorul de liniște". Din corespondența trimisă la „România Liberă" cităm: „Piesa reprezentată a avut ca interpreți elemente care în trecut n'au avut ocazie să-și manifeste capacitățile, neștiind nici ceiace însemnează cultură."

Si totuși, corespondentul — scoțând în evidență „devotamentul" artiștilor, care „rămâneau târziu până în noapte pentru învătarea rolurilor" — ne asigură că succesul a fost atât de mare, că „artiștii" vor pleca în turneu prin orașele din jur. Mai mult, „actorii au căzut de comun acord" să-și mărească repertoriul cu „piesele de teatru": „Stăvarul", „Budai Nagy Antal" și „Bank - Ban".

*

Satul Bocicoel *are acum moara lui. Un biet sat în Maramureș, uitat de Dumnezeu, dar și de oameni. Țăranii ar fi dorit să aibe moara lor, să nu mai care sacii cu porumb la morile din jur. Nimic mai normal și mai justificat. Comitetul Provizoriu din Bocicoel „plin de grijă pentru nevoile țăranilor muncitori" se adresează Comitetului Provizoriu al plășii și acesta găsește soluția într'un mod cu adevărat democratic. El „procură" mai întâi un motor „care stătea ascuns la un chiabur din comuna Săcel" apoi „cu piesele dela moara altui chiabur din comuna Dragomirești le-a montat bociocoenilor o moară".*

*

La Brașov APROZAR-ul a ținut o ședința „de analiză a muncii". Cu această ocazie a apărut vădit „modul defectuos în care se duce activitatea în acest sector" — scrie ziarul Drum Nou din Brașov. Iar mai departe: „neseriozitatea, necinstea și lipsa de răspundere în muncă a gestionarilor principali din piața Centrală fac ca gestionarii de compartimente să fie mereu în pierdere sau să recurgă la cea mai simplă modalitate, aceia de a înșela cumpărătorul, nedându-i cantitatea exactă de marfă".

*

Când au sosit primele trupe rusești în Timișoara, toate bodegile au fost deșertate de marfă în câteva ore. La fel piața de alimente, unde carnea, mezelurile, untul și ouăle se mai găseau a doua zi numai la preț triplu. Restaurantele au fost subit „naționalizate", deasemeni numeroase cafenele printre care „Palace" și „Lloyd" precum și cofetăriile. Prăvălii private abia mai există. Ici, colo, câte un mic cismar sau croitor, care n'are însă voie să lucreze ghete sau haine noi, ci numai reparaturi.

*

In comuna Călinești **jud. Maramureș au fost arestați țăranii Codrea Ion, Radu Gh., Borodi Mihai, Oris Gheorghe, Sas Iosif, Faur Vasile și Șerban Maria pentru „sabotaj economic". Sub aceiași acuzație au fost arestați țăranii Pop Gh., Steco Ion Ilieș, Pop Dumitru, toți din com. Săpânța acelaș județ.**

O TRISTĂ ANIVERSARE

La 24 Octombrie s'a împlinit un an de când Biserica Română Unită cu Roma a încetat de a mai avea existență legală pe teritoriul republicei „populare".

Printr'un simplu decret al „prezidiului" acestei republici, 1906 preoți grecocatolici care slujiau 1807 parohii totalizând 1,569.427 credincioși, au fost scoși în afară de lege, având să aleagă între a subscrie o declarație de supunere față de orthodoxia păgână a Moscovei roșii și calea temniței.

Numărul preoților care au subscris asemenea declarații a fost doar 420. Dar și dintre aceștia, un mare număr și-a retras ulterior semnăturile, făcând declarații publice asupra împrejurărilor în care au fost forțați să semneze.

Peste 700 de preoți, ajutați de populație, au putut scăpa de urgia milițienilor, găsind adăpost în codrii și în munți, de unde coboară când și când pentru a oficia în tainice locuri, ca în primile timpuri ale creștinismului.

Cei mai mulți au fost însă arestați, purtați din pușcărie în pușcărie, supuși la cele mai neomenești cazne . . . De unii dintre ei nu se mai știe nimic, așa cum necunoscută este soarta fraților basilicani dela mânăstirile din Bixad, Nicula, Moiseiu, Prislop și Obreja, a Jesuiților dela Totești și București, a conventualilor dela Drăgești, Decănești, Gruilung, Oradea, Sanislau și București, a asumpționiștilor dela Blaj, Beiuș și București, a fraților „Școlilor Creștine" dela Oradea, precum și a maicilor dela Blaj, Cluj, Juc, Sovata, Sibiu, Aiud și Moreni.

Internați la Căldărușani și apoi în loc necunoscut au fost deasemenea și cei 6 episcopi ai Bisericei Române Unite: Ioan Suciu, episcop de Blaj și administrator apostolic de Alba-Iulia și Făgăraș; Valeriu Traian Frențiu, arhiepiscop de Oradea; Juliu Hossu, episcop de Cluj-Gherla; Alexandru Rusu, episcop de Maramureș; Ioan Bălan, episcop de Lugoj și Vasile Aftenie, episcop auxiliar de Blaj.

Guvernul comunist din București a ales anume ziua de 24 Octombrie, această dată reprezentând jubileul de 250 de ani de existență a Bisericei Române Unite, încereând să dea acestei ticăloase samavolnicii caracterul unei „reparații istorice".

Poporul român în întegritatea lui — fără deosebire confesională — respinge hotărât astfel de „reparații istorice", cari nu pot avea ca rezultat decât sfărâmarea sa sufletească. Căci sigur aceasta a fost și intenția Moscovei.

Biserica Română Unită a știut întotdeauna să lupte pentru dezideratele poporului român, fiind nelipsită dela toate marile momente istorice ale lui.

Petre Maior, Gheorghe Șincai, Samuil Micu-Clain, Timotei Cipariu sunt tot atâtea nume trecute de mult în galeria marilor Români.

Nemuritorul „Manifest politic al Românilor" al lui Simeon Bărnuțiu și răscolitorul „Deșteaptă-te Române" al lui Andrei Mureșanu sunt proprietate sfântă a întregului românism.

Mesajul Unirei dela Alba-Iulia a fost înmânat Regelui României de acelaș Juliu Hossu, episcopul de Cluj-Gherla, întemnițatul de astăzi al Moscovei.

In itutul Recunoștinței din B.aj

Deaceia a fost și firesc ca reprezentanții liberi ai orthodoxismului românesc să nu găsească decât cuvinte de indignare și protest față de prefida lovitură a Anticristului roșu, lovitură dată în realitate solidarității românești în luptă cu bolșevismul păgân.

In România însăși, unde și nenumărați preoți orthodoxi putrezesc astăzi în temnițele comuniste, prigoana împotriva Bisericii Române Unite este înțeleasă și simțită așa cum este în realitate: sfruntată încercare de asasinare și păgânizare a neamului românesc. —

In ultimul număr al revistei **„The Eastern Churches Quarterly"**, editată de **Dom Bede Winslow** (St. Augustine's Abbey, Ramsgate, England), d. **Ion Rațiu** semnează un documentat articol privitor la persecuția religioasă din România, intitulat „The communist attack on the catholic and orthodox churches in Rumania".

Stațiunile de Mașini și Tractoare

In opera de sovietizare și colectivizare a agriculturei românești, stațiunile de mașini și tractoare, organizate după modelul sovietic al stațiilor MTS, au rolul de a convinge pe țărani de superioritatea lucrării în comun a pământului.

Organizate printr'un decret din 7 Oct. 1948 și destinate să lucreze pământurile țăranilor săraci și al gospodăriilor agricole de stat, ele au fost puternic sprijinite, atribuindu-li-se tot ce regimul a putut procura ca mașini noi și piese de rezervă.

Dacă era să credem tot ce s'a scris în presa românească sau se anunță la radio București, rezultatele au fost deadreptul miraculoase. Nu de aceeași părere aste însă și Comitetul Central al partidului. Examinând în ședința sa din 15 Oct. crt. activitatea acestor SMT în anul care s'a scurs, constată:

„Unii șefi de SMT nu au efectuat controlul necesar în ce privește calitatea lucrărilor executate de tractoriști. Ca urmare au fost cazuri de arături nesatisfăcătoare, de însămânțări defectuoase, ceeace a provocat nemulțumirea justificată a țăranilor întovărășiți."

„Din cauza slabei executări a reparațiilor, din cauza întreținerii tehnice insuficiente în timpul lucrului, precum și din cauza insuficientei pregătiri a tractoriștilor, tractoriștii au avut o productivitate scăzută."

„Un alt fapt negativ semnalat în activitatea multor Stațiuni de Mașini și Tractoare este costul ridicat al lucrărilor. Aceasta provine din depășirea normei de consum a combustibilului și din risipa de carburanți, cât și din folosirea fără economie a materialelor, din neexecutarea normelor de lucru și din călcarea disciplinei financiare, din cheltuieli administrative prea mari."

Superioritatea agriculturei socialiste este deci evidentă pentru Comitetul Central: lucrări proaste, scumpe, cu risipa de material și de combustibil, făcute de un personal nepregătit.

Guvernul comunist a descoperit un nou pericol pentru republica populară: secta pentacostalilor sau a tremurătorilor. Astfel în comunele Stamora şi Moraviţa, jud. Timiş, au fost arestaţi Iosif Cocora, Iosif Musta şi Petru Iacob împreună cu alţi câteva zeci de adepţi ca „duşmani ai republicei populare şi reacţionari". Duşmănia lor se manifesta prin aceia că ţineau predici tocmai în zilele când erau şi adunările de partid, mulţi ţarani preferând să se ducă chiar şi la tremurători numai să scape odată de partid.

*

Toţi proprietarii de camioane *şi de vehicole cu tracţiune animală sunt obligăţi să se înscrie la circumscripţia de miliţie, pentru a executa serviciul de cărăuşie la care vor fi repartizaţi, în vederea aprovizionării capitalei. Este o rechiziţie de mari proporţii, care ilustrează cât de precare sunt mijloacele de transport.*

*

Câteva preţuri din ţară:

Făină de grâu albă 90—120 lei Kg. (dupa regiune). Făină de grâu integrală 80—100 lei Kg.

Mălai	60 lei Kg.
Untură de porc	350 lei Kg.
Carne de vită	80 lei Kg.
Mezeluri	500 lei Kg.
Roşii	70 lei Kg.
Varză	30 lei Kg.
Lemne (pe cartelă)	900 lei m³.

*

Câteva salarii din ţară:

Un salahor	4000 lei.
Un hamal în fabrică	4500 lei.
Un lăcătuş	5000 lei.
Un strungar	6000 lei.
Un turnător	7000 lei.
Un miner calificat	8000 lei.
Un funcţionar	4000—8000 lei.

*

In Sălacea *jud. Salaj, 30 ţărani au urmat timp de 3 luni un curs de limbă rusă, din iniţiativa org. P. M. R. din sat.*

Defecte ale pistoalelor automate Oriţa

Dela punerea în serviciu a pistoalelor mitralieră Oriţa s'au întamplat foarte multe accidente datorită descărcarii armei dela sine. In urma a unei uşoare loviri in talpa patului armei sau la sdruncinaturi, pistoalele se descarcă dela sine. Lucrul acesta se datoreşte unui defect de construcţie a piedicei de siguranţă. Din această cauza s'a dat dispoziţiune ca pistolul să nu fie ţinut armat.

*

„Nemai pomenita" activitate culturală comunistă. — In jud. Sibiu, la o populaţie de cca. 200.000 locuitori, 4200 cititori au cercetat în decursul anului trecut 36.500 volume (câte 9 pe an).

In jud. Satu Mare, la o populaţie de 330.000 locuitori 6022 cetitori au cercetat în anul trecut 6021 de volume.

Darea de seama incheie: „Aceasta participare nemai pomenita".

*

Ministerul instrucţiunii a hotărât pentru noul an şcolar că directorii de şcoli să strângă cărţile folosite în cursul anului trecut scolar şi să le vândă noilor elevi, sumele astfel încasate urmând a fi vărsate ministerului.

Tinând seama că toate cărţile au fost editate de stat şi că operaţia se va repeta până când acestea vor fi prea uzate spre a mai putea fi folosite, republica populară va reuşi un tur de forţa pe care un negustor capitalist n'a îndrăsnit nici măcar să-l viseze: Să vândă de mai multe ori acelaş obiect.

Cu ocazia deschiderii noului an şcolar, au fost desvăluite condiţiunile în care a funcţionat învăţământul în cursul trecutului an şcolar: localuri improvizate şi nesatisfăcătoare, lipsuri de material didactic general, de manuale de specialitate pentru scolile tehnice şi de manuale pentru literatura română, geografie şi istorie.

Asasinarea Justiţiei Româneşti

O lungă evoluţie a tins să asigure justiţiei pregătirea, independenţa şi prestigiul, fără de care împărţirea dreptăţii devine un lung şir de acte arbitrare, determinate de interese de mai mare sau mai mică importanţă sau de capriciul judecătorului.

Aceste condiţii — pregătirea, independenţa şi prestigiul — erau asigurate magistraturei româneşti, chiar dacă nu într'o măsură ideală. Loviturile dictaturei carliste, cu epurări care au prefaţat pe cele făcute de comunişti mai târziu, n'au reuşit să sdruncine şi să conrupă îndeajuns magistratura, cu toate că acest regim a socotit mai expeditiv să ia din competinţa justiţiei civile, trecând în competinţa justiţiei militare (mult militară şi puţin justiţie), un şir nesfârşit de infracţiuni, pentru care regimul avea nevoie neapărat de condamnări. (De notat este că în democraţia populară română, tot tribunalele militare au slujit mai bine regimul decât chiar tribunale le populare — desfiinţate după o foarte scurtă existenţă — lor, încredinţându-li-se toate procesele politice).

La 23 August 1944, Justiţia românească era încă demnă de tradiţia sa. Prima măsură luată de regimul comunist, mai înainte de a încerca pătrunderea în celelalte ramuri ale aparatului de stat, a fost o nouă mare epurare a magistraturei, de proporţii mult mai mari decât cea întreprinsă de Victor Iamandi. Inamovibilitatea magistraturei, garanţia constituţională că magistratul nu poate fi nici destituit şi nici mutat fără voia sa, garanţie care ajunsese să fie efectiva, cel puţin pentru treptele superioare ale magistraturei, a fost ridicată. O comisie, numită de ministrul comunist al justiţiei, Lucreţiu Pătrăşcanu, şi prezidată de un magistrat, Traian Broşteanu, a pornit la trierea magistraţilor, înlăturând pe cei care, prin pregătirea lor, prin tăria de caracter de care dăduseră dovadă, sau printr'o situaţie materială mai bună, puteau să-şi menţină o poziţie de independenţă. Au fost numiţi în locul lor proaspeţii membri de partid, care întâmplător aveau o licenţă în drept. Efectul s'a simţit imediat la instanţele inferioare, unde soluţiile păreau bizare juriştilor, dar se limpezeau îndată ce interesele în joc erau examinate.

Genul de justiţie de care avea nevoie partidul comunist, nu a putut fi însa astfel realizat. Chiar servili, nouii magistraţi se înşelau adesea asupra soluţiei pe care trebuiau s'o dea, dacă nu venea gata scrisă dela Minister. Iar ministerul de justiţie nu ajungea întotdeauna să ia cunoştinţă la timp de toate cazurile în care partidul ar fi favorizat o anumită soluţie. Cauza acestei inaptitudini a magistraturei de a distinge riguros linia de partid, pentru care şi-a atras dojenile şi ameninţările unui alt ministru al justiţiei, Avram Bunaciu, consta în pregătirea juridică. Trei, patru ani de studiu al dreptului dau, fie cât de cât, un respect pentru lege, chiar când dispoziţiile ei cuprind prea puţină dreptate înscrisă în ele. Şi mai mult părea necesară aplicarea legilor, pentru aceşti proaspeţi membri de partid, dat fiind că aceste legi erau expresia „înţelepciunii infailibile" a şefilor.

In timp ce servilismul unei părţi dintre judecători, a celor noi numiţi şi a celor proaspăt avansaţi, mergea crescând, continuau încă manifestările de demnitate ale celor care nu îşi puteau silui conştiinţa. Şi au fost totuşi destule. Nu se pot cita nume, fiindcă aceştia sunt încă în ţară. Epurările s'au repetat mereu, la intervale de 7-8 luni.

S'a introdus deacea, după modelul sovietic, o nouă categorie de magistraţi: asesorii populari. Alături de magistratul de carieră, judecă oameni desemnaţi de partid, propuşi ai sindicatelor şi confirmaţi „cu entuziasm" în parodii de alegeri. Nu li se cere nicio pregătire, nu numai juridică, dar nici intelectuală şi nici un fel de calificare morală. Ei trebuie numai să fie devotaţi luptei de clasă, învăţând să urască tot ce nu este membru de partid. Aceşti asesori populari sunt întotdeauna în număr mai mare decât magistraţii de carieră: 2 asesori populari şi un judecător la judecătorii şi tribunale, 3 asesori şi 2 judecători la curţile de Apel.

Completele de judecată formate cu asesori au funcţionat la început numai în afacerile penale. Când speranţele puse în ei au fost realizate, competenţa lor a fost extinsă şi la cele civile.

Mai era însă un punct de nemulţumire. Magistratul de carieră păstra uneori un ascendent faţă de asesori, datorită pregătirei sale. Pentru a remedia acest neajuns, s'au creat şcoli juridice cu o durată de un an, tot pentru membrii de partid, fără vre-o condiţie de studii prealabile. După absolvirea acestor şcoli, în care predomină studiile marxiste, nu cele juridice, ei sunt numiţi magistraţi de carieră. Scopul urmărit este de a se înlocui toţi magistraţii care au absolvit cândva o facultate de drept.

Justiţia a devenit astfel o justiţie de clasă, pusă în slujba urei destructive. Pentru ca până la ea să nu se mai ridice nici un glas care să ceară, nu dreptate marxistă, ci dreptate, au fost epuraţi şi avocaţii. In pretoriile tribunalelor, protestele marilor avocaţi au continuat să fie auzite, încă mult timp, după ce activitatea politică publică încetase de a mai fi posibilă. Lupta pentru dreptate, deşi desfăşurată într'un cerc restrâns, fără posibilitate de ecou larg, era singura opoziţie care se mai manifesta, supărătoare mai ales pentru că de multe ori magistraţii, deşi altfel orientaţi, ajungeau să fie câştigaţi dreptăţii pasionat şi strălucit susţinută. Celor mai buni avocaţi li s'a interzis practicarea profesiunii, fiindcă talentul şi pregătirea lor ar fi putut cuceri chiar şi justiţia nouă de clasă şi i-ar fi putut schimba cursul. Locul lor a fost luat de aceia care îşi încep pledoariile acuzându-şi clienţii.

Iar pentru ca transformarea sa fie completă, s'a modificat şi textul care prevedea că mărturisirea inculpatului nu poate servi ca temei pentru condamnarea lui, decât dacă este coroborată cu alte probe. Acum mărturisirile făcute la primele cercetări, executate la siguranţă sau la poliţie, cu metode bine cunoscute de toţi cei care au părăsit ţara în ultimii trei ani, fac deplină dovadă împotriva inculpatului. Acesta trebuie să facă dovada contrară, să facă dovada că a minţit atunci când s'a acuzat pe sine însuşi.

Justiţia populară a ajuns astfel să fie un simplu oficiu de înregistrare a rezultatelor anchetelor făcute de „ofiţerii" de miliţie comunistă.

Viaţa în căzărmile Armatei R. P. R.

Organele de siguranţă militare cât şi „partidul" cunoscând adevărata stare de spirit din unităţi, se străduiesc să combată tendinţele anticomuniste utilizând deopotrivă: propaganda şi teroarea.

Programele sunt astfel alcătuite, încât ostaşului nu-i rămâne nicio clipă de recreaţie sau de cugetare.

Instrucţia militară propriu zisă ocupă un număr de ore egal cu normativul armatei sovietice. In ce priveşte **instrucţia politică** însă, soldatul român este îndopat mult mai mult cu propagandă comunistă decât „marele" său camarad.

In fiecare dimineaţă el este nevoit să digereze 45 minute de „informaţii politice". De două ori pe săptămână însă, Marţi şi Vineri, i se administrează o pregătire politică „speciala", care durează 2 ore.

După cină, până la stingere, ascultă alte „actualităţi" politice. In unele seri mai trebuie să şi „vizioneze" un film sovietic, în care se preamăresc virtuţile militare ale ruşilor sau se arată „realizarile" din „marea patrie socialistă".

Intreaga pregătire politică se face în cadrul companii, baterii sau escadronului, unul din comandanţii de plutoane (comunist sau aspirant-comunist) făcând un comentariu al situaţiei. Temele de discuţie sunt aceleaşi binecunoscute sloganuri comuniste: „Politica reacţionară a trupelor americane în Japonia", „Vaticanul centrala aţâţătorilor la rasboi", „Trumann, şef al fasciştilor americani" etc. etc.

Marţi şi Vineri însă, în cadrul celor 2 ore despre care am pomenit mai sus, vorbeşte politrucul de batalion. Astfel în prima şi a doua periodă de instrucţiei, recrutul trebuie să asculte, 6 ore pe săptămână, comentarii la Constituţia sovietică şi alte 4 ore de iniţiere în opera leninisto-stalinistă. Pregătirea aceasta „specială" se face bineînţeles dupa şablon, instructorului nefiindu-i îngăduit să schimbe nicio literă din dogmatica „marilor savanţi" ai bolşevismului. Sărmanii feciori ai ţăranilor din Gorj, din Vrancea sau din Teleorman repetă până la exasperare aceleaşi idioate definiţii . . . Când auditoriul dă semne de oboseala, se ordonă „agerimi", după care calvarul reîncepe . . .

Oarecare interes prezintă doar faptul că politrucii să căsnesc să-i convingă pe soldaţi că U. R. S. S. doreşte pacea, dar . . . se pregăteşte de răsboi numai pentru a preîntâmpina atacul forţelor „reacţionare," dirijate de capitaliştii anglo-americani, de Tito, de Papa şi de Dl. Churchill. Li se spune soldaţilor că răsboiul este iminent, că ruşii au cele mai bune arme, cea mai puternică armată şi cea mai puternică aviaţie . . . „In clipa declanşării operaţiilor, forţele progresiste din toată lumea vor paraliza maşina de răsboi a capitaliştilor, contribuind astfel la victoria totală a „nebiruitei" armate sovietice . . ."

Aiuriţi şi plini de sudoare, bieţii soldaţi abia aşteaptă inceperea exerciţiilor militare, aflând în ele suprema consolare.

Seara, altă pacoste: se citesc ziarele (fiecare mare unitate are propriul ei ziar), punându-se şi întrebări cu privire la articolele citite.

După aceste şedinţe, fiecare soldat se retrage într'un ungher, fără a schimba niciun cuvânt cu vreun camarad, căci fiecare ştie că în companie sunt agenţii MORSP.- „MOARTEA SPIONILOR" şi acei ai „C. S."-ului (contra spionajul militar), cele 2 organizaţii de care dispune Armata R. P. R. pentru a descoperi elementele „nesigure".

In felul acesta, căzărmile au devenit nişte puşcării mai îngrozitoare decât puşcăriile adevărate.

Nicicând, armata românească n'a înregistrat atâtea sinucideri ca acum.

„Cercul de Studii şi Cercetări Ştiinţifice al Românilor din Germania" editează un buletin lunar pentru informaţie şi documentare proprie:

„ORIZONTURI"

Redacţia şi Administraţia:
Stuttgart N., Ganghoferstraße 22

Problema coloniilor italiene.

Desbaterile dela UNO. asupra soartei fostelor colonii italiene au desvăluit multe aspecte penibile ale politicei marilor puteri în Africa care, deşi afectează că le interesează numai independenţa populaţiilor indigene, nu urmăresc în realitate decât cucerirea de poziţii strategice în dauna Italiei. Declararea independenţei formale a Libiei şi Tripolitaniei nu va însemna mare lucru pentru nişte teritorii cu populaţie rară şi în parte nomadă, Anglia va putea, în schimb, să-şi conserve mai departe bazele cucerite în timpul războiului, atât de necesare stăpânirii bazinului răsăritean al Mediteranei după evacuarea Egiptului şi Palestinei. La fel, împărţirea Eritreiei între Sudanul egiptean şi Etiopia va menţine intact controlul englez.

Şubrezenia argumentelor puterilor apusene a fost folosită abil de delegaţia sovietică, care pentru a afirma din nou politica „de pace şi libertate" a Rusiei, a cerut ca independenţa coloniilor italiene să fie declarată imediat. Propunerea aceasta nu convine însă Angliei şi Americei, o astfel de măsură putând stânjeni pregătirile militare din nordul Africei, dacă Sovietele ar reuşi să impună în acelaş timp şi controlul provizoriu al unei comisii a Naţiunilor Unite.

Pentru Italia, problema e mult mai gravă, nefiind numai o chestiune de prestigiu şi de baze strategice. Spre deosebire de alte puteri coloniale Italia nu a tras nici un fel de foloase din posesiunile africane şi a investit numai imense capitaluri în vederea creierii unei rezerve viitoare pentru surplusul de populaţie. Toate aceste investiţii sunt acum pierdute, iar posibilităţile de colonizare, în altă parte inexistente. Bătrânul ministru de externe al Italiei, Contele Sforza, care a aşteptat în exil 20 de ani răsturnarea regimului fascist, trebuie să fi încercat în cursul acestor desbateri o amară desamăgire, convingându-se că temerile lui Mussolini pentru securitatea imperiului n'au fost cu totul neîntemeiate.

Cursa Atomică

(urmare din pagina 3)

numai după explozia primei bombe atomice ruseşti — să pregătească un tip de avion capabil să arunce bombele asupra Statelor Unite. se pare că rezultatele de până acum nu corespund întocmai scopului. Atât tipul PE 16 X care ar putea zbura până la 6000 Km, cât şi tipul LL 24 X nu se pot încă măsura cu tipurile americane B 36 şi B 50, care practic ar putea să ajungă în orice punct al globului.

După toate probabilităţile deci, un răsboiu ofensiv sovietic împotriva Europei apusene ar trebui să ajungă fatal într'o fază de stagnare strategică, care ar fi urmată de contra ofensiva aliată şi debarcări, bazate pe o superioritate netă aero-navală, aliaţii având avantajul alegerii punctului de atac în timp ce sovietele ar trebui să menţină o apărare uniformă pe o lungime de front enormă.

In concluzie deci, un răsboiu ofensiv sovietic nu pare să prezinte pentru viitorul apropiat suficiente şanse de reuşită, riscurile pentru Kremlin fiind mult prea mari.

Este mai curând probabil, că Sovietele vor căuta din răsputeri să-şi îmbunătăţească poziţiile de plecare în vederea unei agresiuni la o dată ulterioară. Dacă Mao-Tse-Tung va reuşi să stăpânească China întreagă, milioane de muncitori chinezi vor putea face liberi tot atâtea milioane de soldaţi în industria sovietică. Deasemenea ameninţarea împotriva sudului şi sud-estului asiatic ar deveni acută. Pe de altă parte, savanţii ruşi şi spionajul sovietic de pretutindeni vor face toate eforturile să câştige cursa armamentului în general şi a armei atomice în special. In sfârşit, vor încerca cu şi mai multă violenţă, ca prin crize politice şi economice să găsească noi posibilităţi de intervenţie şi de intrigă în sânul frontului apusean.

Este deci aparent, că în momentul de faţă giganticul duel începe a arăta un aspect nou. Discrepanţa forţelor tehnice mai există, dar nu mai este atât de mare. Un nou factor pare a căpăta o importanţă crescândă. In faţa nouei strategii sovietice premergătoare răsboiului, factorii materiali sunt insuficienţi pentru a contracara planurile de stăpânire mondială ale comunismului. Inarmarea spirituală a Apusului este tot atât, dacă nu chiar mai hotărâtoare în lupta de existenţă care se profiează.

In momentul când punem gazeta sub tipar ne parvine ştirea că miliţia comunistă a făcut arestări masive în rândurile coloniştilor macedo-români din comunele Biled, Lovrin, Tomnatec, Teremia Mare, Bulgăruş şi Jimbolia, toate în judeţul Timiş-Torontal.

Biblioteca Românilor din Argentina roagă pe Dnii autori, gazetari, editori, etc, să binevoiască a trimite unul sau două exemplare din cărţile, broşurile sau gazetele ce le-au publicat. Biblioteca Românilor din Argentina constituie singurul centru de documentare românească din America Latină.

Adresa Bibliotecii: Dr. Alejandro Franco, Avenida Las Heras 3807, 6/B, Buenos Aires, Argentina.

*

Doritorii de a primi gazeta Românilor din Argentina „România" sunt rugaţi a ne trimite adresa. Dr. Alejandro Franco, Directorul „României", Avenida Las Heras 3807, 6/B, Buenos Aires, Argentina.

Druck: Jos. Feichtingers Erben, Linz, Hauptplatz 18. — Herausgeber und für den Inhalt verantwortlich: Dr. Emil Ionescu, Linz, Bürgerstraße 2.

Prostituția culturală

România n'a cunoscut în desvoltarea ei istorică decât șaizeci de ani de independență națională. Sute de ani ea a fost câmpul unor sălbatice războie sau victima unei umilitoare rivalități. De aceea și propășirea ei în domeniul culturii și al evoluției a fost atât de înceată. De aceea cei șaizeci de ani de libertate au fost un minunat vis pe care nici un român, care s'a bucurat de binefacerile acelei libertăți, nu-l va uita.

Astazi România zace sub cnut moscovit. Dar ceace a pătimit România în primii cinci ani ai ocupației Sovietice nu se poate asemui cu ceea ce a suferit în trecut. Odinioară veneau Tătari și Turci, făceau pârjol țarile românești, jefuiau și siluiau, ucideau și ardeau ce găseau în cale, dar lăsau nebatjocorit sufletul românesc. Prea puțin îl interesa pe pașa dela Vidin, care supraveghea stoarcerea bogățiilor românești, ce gândește și ce simte românul. Prea puțin îl interesa dacă știe sau nu carte și ce fel de carte. Prea puțin interesa de asemenea dacă se ruga lui Christos sau lui Mohamet. Domnii puși în scaun de către Sultan erau numai vechilii unor bogății rudimentare.

E adevărat că, luându-i-se românului tot grâul, el a fost silit să mănânce mămăligă, ceeace și azi Occidentul socoate ca un fel de barbarie. Si e adevărat că țăranul nostru nu cunoaște decât caii mici ca niște purici, dar puternici, fiindcă frumoșii cai de rasă românească au fost totdeauna luați ca tribut de Turci. Dar sub ocupație sau vasalitate turcească nu s'a dus o sistematică luptă de nimicire biologică a rasei noastre. De asemenea nu s'a dat niciodată proporții persecuției religioase și nici nu s'a încercat o desnaționalizare sau turcizare a națiunei. Omul de stat luminat care a fost Stefan cel Mare, domnul Moldovei, a știut ce înseamnă sufletul și viața spirituală a unei nații atunci când a lăsat cu limbă de moarte urmașilor săi să se înțeleagă mai curând cu Turcii decât cu Rușii, Tătarii sau Polonezii.

Astăzi România înțelege prea bine înțelepciunea acelui avertisment, căci acum nu e vorba numai de avutul românesc pe care îl râvnesc și-l fură Sovietele, ci de sufletul românesc pe care plesnetul cnutului, spaima temnițelor și batjocora rusificării silite caută să-l biruie. O deportare în massă a celor douăzeci de milioane de Români este pentru Soviete o problemă complicată. A goli o țară de oameni înseamnă a o face inproductivă. Experiența cu Germania Orientală și cu țara Sudeților a fost prea tristă și instructivă pentruca Stalin să nu-și dea seama că, a desrădăcina omul din mediul său natural, înseamnă — chiar dacă-l poți transporta la mii de kilometri depărtare, în alt climat și în altă lume — a-l scoate din procesul natural al muncii și deci a-l face inproductiv.

Transformarea omului modern într'un simplu robot a dat și în Rusia Sovietică greș. Cucerirea sufletului și convertirea spiritului sunt de aceea mijloacele cele mai eficace spre a stânjeni, conduce și folosi o massă de oameni. Dar Sovietizarea și rusificarea unei națiuni nu se poate face cu una cu două. Ele sunt în funcție de mijloacele și posibilitățile pe care le au ocupanții sovietici de a schimba sufletul și spiritualitatea națiunilor pe care vor să le subjuge. Si aceste mijloace au fost în România nu numai violente și ucigașe, dar — privite de departe — ridicule și caricaturale.

Nu este o prea mare filosofie să însceneziprocese scriitorilor și gazetarilor care nu se încadrează sistemului sovietic și să-i arunci în temniță. Nu e deasemenea mare lucru să arzi bibliotecile și să „purifici" pe autorii clasici spre a-i adapta leninismului. Cum ar putea reacționa Eminescu față de tentativa comuniștilor români de a-l adapta marxismului? Ce pot face toți marii morți ai culturii naționale dacă simbriașii Anei Pauker, vor să-i sovietizeze sau dacă, așa ceva nefiind posibil, îi exclud din viața culturală a țării? L'au rusificat și adaptat pe Caragiale, fără să-și dea seama că prin aceasta devin niște triști eroi caragealești. L'au proclamat pe Nicolaie Bălcescu predecesor al marxismului revoluționar românesc, fără să-și dea seama că de la Bălcescu duce o linie directă, prin Kogălniceanu, Vasile Conta, A. C. Cuza și Nicolaie Iorga, deadreptul la Corneliu Codreanu. Socialismul românesc e naționalism democratic și cultural, e țărănism și autohtonism, e înfrățire patriarhală între clasa destul de subțire a cărturarilor și marea massă a muncitoilor agricoli.

Dar această democrație și acest naționalism creștin și social erau tocmai marile piedici în calea sovietizării României. Numai negarea sau profanarea trecutului nu era destul pentru uciderea sufletului românesc. Aservirea bisericei ortodoxe pintr'o abjectă unealtă ca aceea a patriarhului Justinian și nimicirea bisericei unite, prin înlăturarea episcopilor și preoților și prin închiderea bisericilor, erau iarăși numai mijloace negative pentru subjugarea sufletească a Românilor.

Chiar din primele luni ale ocupației Sovietice, uneltele românești ale Moscovei s'au ostenit să pună ceva în locul lăsat de ceeace fusese înlăturat sau nimicit din patrimoniul spiritual al națiunei. Firește că în toate domeniile s'au grămădit unelte mai mult sau mai puțin reprezentative. Un Mihail Sadoveanu de pildă, al cărui talent natural de povestitor n'a găsit niciodată realizarea într'o operă de mare concepție și care în fond a rămas în scrisul său naiv reprezentantul nedesmințit al Semănătorismului, a primit să fie coada de topor pentru prostituirea culturii românești. El a acceptat să facă parte din prezidiul Republicei Populare Românești așa cum odinioară a fost președintele Senatului sub Nicolaie Iorga, sau membru cu uniformă al Frontului Renaștrei Naționale. Tot el a dat Academia Română pe mâna lui Barbu Lăzăreanu — alias Leizerovici din Botoșani — care, protejat în trecut de presa Sărindarului, n'a isbutit să realizeze decât copii din vechile ziare românești, simple mahalagisme literare, ce nu străluciau decât prin caracterul lor anecdotic. S'au scos de la naftalină scriitori fără valoare a ghetourilor ieșene, cum e cazul lui A. Toma, spre a se face din ei reprezentanti ai scrisului românesc. Sa-l mai adăugăm pe șantagistul de profesie Zaharia Stancu, pentru care banul nu avea miros, fie că venea dela Legația Sovietică fie de la cea germană. Și restul matadorilor literari și culturali de unde i-a luat Ana Pauker? Dintre ratații cafenelelor, din pleava redacțiilor moșierești, din lumea fără căpătâi a semidocților, care vedeau în sfârșit sosit momentul de a se „realiza". Aceiași prostituare și în artă, muzică și teatru.

Neavând destulă pâine de oferit — fiindcă grâul românesc devenia pentru Soviete moneta de plată a comenzilor din Apus — comuniștii se grăbesc să ofere distracții, poezie, teatru, artă, cultură. Indiferent dacă se găseau sau nu talente. Ajungea dacă cineva se oferia să pună în versuri sau pe note planul de cinci ani, sau să ridice în slavă pe „genialul Stalin" — dacă se omite epitetul de „genial" culturalul nostru riscă să înfrunte temnița — sau să scrie o carte în care omul sovietic să apară biruitor și cu surâsul pe buze ca un veritabil Stahanov, pentru ca paginile ziarelor, postul de radio, Universitățile, școlile, plenarele de partid și Academia lui Barbu Lăzăreanu să proclame un geniu fără pereche pe cretinul fără talent și fără caracter. Și apoi brigăzile artistice și culturale care se duceau să culeagă inspirația deadreptul din fabrici sau din mine; ce invenție caraghioasă în care diletanți de tot felul se sileau să prindă pe paletă sau pe hârtie fericita vigoare a muncitorului binecuvântat de elanul Stahanovist!

Să nu uităm întrecerile culturale de tot felul, plenarele literare, discuțiile critice între semidocți, care sperau pe această cale a desbaterilor culturale să înhațe un premiu sau o slujbă. Când au fost în România mai multe teatre și când au fost mai puțini actori adevărați ca astăzi? Numai Teatrul Național din București folosește vreo patru săli, peste care stăpânește ca un nene semidoct și sătul acelaș Zaharia Stancu, în fața căruia se încovoaie dialectic și marxist autori ca Al. Kirițescu și Camil Petrescu care, dacă n'au descoperit piatra filosofală, au descoperit totuși secretul — ei singurii în toată literatura mondială — de a scrie drame pe bază de dialectică marxistă. Nu este oraș de provincie fără teatru, fără regisori geniali și fără actori „străluciți". Stahanovismul artistic crează din nimic talente și genii. Să nu uităm de asemeni și drumul la Meca comunistă a unor dezaxați ca Ion Marin Sadoveanu. Dacă un Dragoș Protopopescu, profesor de anglistică al Universității din București și traducătorul lui Shakespeare a refuzat prostituarea unei adaptări și după o grea viață trăită din pomana foștilor săi studenți și-a sburat creerii, Ion Marin Sadoveanu se prostituiază docil trecând dela rolul de reporter al întrunirilor de suburbie la acela de redactor al locurilor comune debitate de Gheorghiu Dej sau Petre Groza.

Din nenorocire prostituarea aceasta a culturii a fost îmbrățișată și de o parte a tineretului Universitar, care a văzut în așa zisa revoluție comunistă un prilej de a lua locul bătrânilor. Rolul de samsar l-a jucat în această lume ambițioasă și fără șira spinării fostul asistent universitar Gh. Vlădescu-Rocoasa. Obosit de a fi dus douăzeci de ani geanta lui Nicolaie Iorga și a lui Dimitrie Gusti fără a isbuti să-și treacă un doctorat, Răcoasa a făcut carieră politică la comuniști recrutând trădarea asistenților și docenților universitari, care vânzându-și dascălii N. K. D. V. ului, au isbutit să-i isgonească de la catedre și să le ia locul. Cu asemenea profesori universitari, nepregătiți stiințificește și decăzuți sufletește, își poate oricine închipui ce cloacă de improvizație științifică și de lipsă de caracter a ajuns învățământul universitar. Și apoi ce este transformarea profesorilor în elevi, spre a urma școli de doctrină marxistă și de rusificare, decât o prostituare silită a dascălului și o batjocorire, sub amenințarea destituirei, a sufletului și intelectului său?

Am aruncat doar o privire asupra culturii românești, așa cum se înfățișează ea sub comuniști, spre a ne da seama cât de greu sunt puse la încercare sufletul și spiritul românesc. Rusificarea învățământului primar și secundar are și ea ca scop înăbusirea oricărui sentiment românesc. Se încearcă prin prostituție și imbecilizare culturală să se ucidă specificul național în fiecare individ! Haosul provocat în sufletul și mințile tineretului e mare. Dar rezistența bunului simț românesc nu este mai mică. Acea minunată voioșie românească, care a făcut din Păcală un erou național, va avea poate atâta viață și forță ca să demaște pe Mitică ajuns Stahanovist român și șef de miliție spre a face din jaful oficial o profesiune. Semidoctismul agresiv al agenților sovietici va găsi cu siguranță în hohotul de râs al Românului care știe să deosebiască o broască umflată de un elefant, antidotul, singurul antidot pe care harapnicul milițiilor nu-l poate nimici.

La Moscova *a apărut cartea „România pe calea spre Socialism" sub semnătura lui Vladimir Lesakov.*

Cartea arată cum într'un scurt timp România „s'a transformat dintr'o semicolonie înapoiată a imperialiștilor americani și a celor din Europa occidentală, într'o republică populară înaintată". Autorul descrie transformările economice, politice și culturale cari au avut loc, transformări care au fost posibile numai datorită ajutorului Uniunii Sovietice".

Traducând în limbaj normal noțiunile răstălmăcite de vocabularul sovietic, această carte reprezintă o cinică mărturisire a adevărului: Sovietizarea României nu s'a putut efectua fără brutala intervenție a Uniunii Sovietice.

Sângele Martirilor

Reproducem în revista noastră, pentru a-i da răspândirea care i-se cuvine între români, articolul Domnului Mircea Eliade, „Sângele Martirilor", publicat în luna Octombrie la Paris.

Domnul Mircea Eliade este fără îndoială cea mai importantă personalitate culturală româneasca aflătoare astăzi în afara granițelor României. Elev al marelui gânditor Nae Ionescu, Domnul Mircea Eliade și-a început cariera publicistică la ziarul „Cuvântul", stârnind o adevărată furtună polemică împotriva valorilor închistate, necreatoare și oprimate, cum ar fi academismul în genere. Pasionat de problemele spiritualității răsăritene, după ce sfârșește studiile la București pleacă în India, unde rămâne cinci ani, dedicați studiului intensiv până la epuizare, ceeace ar aminti de flacăra pasiunii de cunoaștere a lui Pârvan, și exercițiilor spirituale, care erau în desvoltarea liniei deprinse dela profesorul său Nae Ionescu. Intors din India, ca prim indianist român și poate cel dintâi inițiat pe calea experienței directe în orientalistică, la noi, Mircea Eliade face un doctorat strălucit cu o lucrare asupra filosofiei „Joga" și printr'o activitate literară susținută ia primul loc în literatura tinerei generații, a cărei prezentare o întreprinde într'o serie de cărți de mare succes. In acelaș timp continua la fel de pasionat cercetările orientalistice, ocupă conferința de metafizică orientală la facultatea de filozofie din București, călătorește în toate marile centre du cultură ale Europei, cercetează toate bibliotecile importante, publică în diverse țări și face relațiile cele mai avizate în lumea orientaliștilor și a cercetătorilor de istoria religiilor. Deși în afară de orice fel de activitate, politică, fiind numai scriitor, critic și savant, după instalarea sângeroasei dictaturi a fostului Carol II, se exilează de bună voie, pentru a rămâne câțiva ani la Londra apoi la Lisabona, unde adâncește cercetăriile de orientalistică și istoria filosofiei, cercetări ale căror roade se văd astăzi la Paris, unde primul volum din a sa „Istorie a religiilor" tinde se creieze școală. Astăzi Domnul Mircea Eliade se află la Paris, lucrează la fel de intens, consolidând prin noi opere numele științei și literaturii românești în occident, cărțile lui sunt traduse în mai toate limbille europene. Domnul Mircea Eliade este, președintele unui „Institut românesc de cercetări", a cărui activitate este închinată marilor probleme de cultură și gândire româneasca în cadrul Europei.

*

De curând, la Roma, am ascultat rugăciunile rostice în comun de trei preoți: romano-catolic, greco-catolic și ortodox. Preotul ortodox izbutise să fugă din țară cu câteva luni înainte era un preot vrednic, dintr'un sat din Ardeal. Și după încheierea rugăciunilor ne-a mărturisit că lucrul acesta se întâmplă frecvent în tot Ardealul, încă de acum un an. Preoții ortodoxi și greco-catolici se întâlnesc, pe ascuns, în câte o casă și, în odăjdii rostesc rugăciuni împreuna. Hotărârea aceasta au luat-o spontan, și încă înainte de desființarea Bisericii Unite. S'au hotărât să se întâlnească, și să se roage împreună, pentrucă se simțeau făcând parte din aceiași Biserică a lui Cristos, și pentrucă această Biserică a lui Cristos era batjocorită, încălcată și prădată de ocupant și de uneltele lui.

In aceeași zi am întâlnit un grup de români proaspeți sosiți din Jugoslavia. Erau printre ei ingineri, țărani, studenți, medici, muncitori: dar toți evadaseră din aceiași temniță: România, și trecuseră prin același purgatoriu al lagărilor Jugoslave. Nu-i mai deosebeai; nici ca îmbrăcăminte, nici ca sănătate, nici ca expresie, nici măcar ca limbaj. Păreau că sunt cu toții copiii aceleași familii sărace și obidite. Și nu se rușinau de această aparentă ascendență de iobăgie, mizerie și nenoroc. Dimpotrivă, cei care ar fi trebuit să se rușineze eram noi, ceștilalți. Noi care nu semănam cu ei.

Ascultându-i, simțeam necontenit cum îmi dogorește obrazul. Nu numai pentrucă pentru acești oameni fugiți — cu câte riscuri și cu câte pierderi . . . — din temnița țării, nu se face nimic, sau aproape nimic. Nu numai pentrucă ascultam, dela toți și dela fiecare în parte, aceeași îndurerată nedumerire privitor la certurile, intrigile și calomniile care macină emigrația românească. Dar îmi dogorea obrazul mai ales ascultând povestindu-mi-se viața din țară și viața din lagărele jugoslave.

„Unire" este prea puțin spus. Si nici măcar expresia, atât de folosită astăzi, de „bloc granitic", nu dă seama întru totul de experiența întregului neam românesc. Ceea ce se petrece astăzi în țară reamintește întru catva viața primelor comunități creștine. Sărăcia, prigoana, teroarea au făcut să irumpă din străfundurile neamului întreg acel isvor nesecat al frăție tății, dragostei și jertfirei de sine. Numai privindu-l ca un fenomen religios, de nebănuite proporții, înțelegi adevărata semnificație a „blocului de granit" din țară. Numai așa îmi explic, eu cel puțin, faptul că primul lucru pe care un refugiat l-a făcut ajungând în Italia a fost să cumpere hărți cu toți banii pe care i-a avut, sa le expedieze fraților din lagăre, și apoi să pornească, PE JOS, spre Roma; pe jos și lihnit de foame, căci nu-i mai rămaseseră nici măcar bani să-și cumpere o pâine . . .

Nu e de mirare că un asemenea om încremenește când, odată scăpat din temnițe și lagăre, ajunge în occident și află cât de mult ne iubim noi, ceștilalți, care am avut norocul să trăim de atâția ani în libertate. Uneori, omului nici nu-i vine să creadă. Am ascultat cu lacrimi în ochi explicația unui refugiat, care se trudea să ne demonstreze că, în fond, „unirea" Românilor din străinătate este tot atât de adâncă și de sinceră ca și a celor din țară, și că toate svonurile de certuri și neînțelegeri sunt inventate și puse în circulație de agenții comuniști; ca, în fond, dacă un român bate la ușa altui român, i se deschide și e prins în brațe, si e întrebat dece are nevoie, și ospătat, și găzduit; că la Paris, la Roma sau la Buenos Aires e ca în munții noștri: cine are o pâine o împarte cu altul, și cine are două costume de haine dă unul celui ce n'are . . .

Nu trebuie să ne prefacem mai inteligenți decât suntem și să spunem că „unirea" și frățietatea din țară, sunt fenomene trecătoare de „psihoză colectivă", și că, odată revenite „timpurile normale" românul va redeveni iar ceea ce a fost și va cere să fie guvernat tot așa cum a mai fost și înainte. Gândind astfel, acei dintre noi care nădăjduiesc să se întoarcă, în țară, la o viață politică activă, își fură singuri căciula. Nu e deloc sigur că „psihoza colectivă", care face pe cineva să-și cheltuiască banii pe hărți pentru folosul altora cu prețul pâinei lui, va trece așa de ușor, fără să lase urme. Frățietatea primelor comunități creștine a luat sfârșit după triumful Bisericii, dar oamenii au rămas creștini și după apusul acelor timpuri îngerești.

Pe de altă parte, unitatea sufletească de care dă dovadă astăzi întregul neam românesc este ea însăși creatoare de noi valori morale și noi orientări politice. Să nu ne facem iluzia că, după ce a trecut prin ce a trecut, și mai ales prin ce va trece de aici înainte, neamul românesc, odată scăpat de urgie, se va reîntoarce la vechile așezări sociale și la moravurile politice de până mai denunăzi. Cu sau fără voia noastră, primenirea s'a făcut dinlăuntru, și în toate straturile sociale. Nimeni nu poate ști, de pe acum, încotro se va îndrepta românimea și ce structuri își va impune. Un singur lucru e sigur; că omul politic care, astăzi, n'a înțeles nevoia preoților din Ardeal de a se ruga împreună, și gestul tânărului care-și cheltuește puținii bani ca să cumpere hărți fraților din lagăre, nu va mai avea nici cea mai măruntă șansă, mâine, când se va întoarce în țară, să vorbească în numele Românilor sau să judece și să înfăptuiască pentru ei.

(Din „Uniunea Română.")

Scrisoare din Argentinia

Buenos Aires, 1. Octombrie 1949.

Imi ceri, dragă prietene, să-ți dau vești despre colonia românească de aici, despre bucuriile și necazurili ei, despre ce-au făcut bine și ce-au făcut rău proaspeți sosiții emigranți fără voie, despre ce-au de gând fă facă . . .

Ași vrea să-ți vorbesc însă, înainte de toate, de țara în care ne aflăm și pe care voi de acole din Europa o vedeți cu totul altfel decât este, așa cum o vedeam și noi înainte de a fi pus piciorul pe pământul Americei. Și, cum e natural, greșeam și imaginându-ne situații mai rele decât sunt și perspective mult mai bune decât era cuminte să ne imaginăm.

Argentina, — eram să spun chiar Argentina noastră, căci începem să ne simțim deajuns de legați de țara care ne-a primit, — e o țară uriașă, de zece ori cât România mare, dar cu ceva mai puțini locuitori decât ea. Iar din acești locuitori aproape jumătate sunt concentrați în orașul și provincia Buenos Aires. Și aici s'a concentrat și imensa majoritate a Românilor veniți aici mai de mult sau numai după răboiul din urmă. Românii vechi, câteva sute de oameni necăjiți, aruncați de valuri aici între cele două războaie, rar au ajuns să-și făurească o situație materială mai bună. In general se luptă muncind din greu, dar își păstrează îndărătnic caracterul național. Copiii lor însă sunt Argentinieni puri.

Ar fi cu totul greșit să vă imaginați Argentina ca o țară exotică care mai păstrează ceva din caracterul ei colonial de odinioară. Din potrivă e o țară perfect europeană, cea mai europeană în înfățișarea ei din toate țările Americei de Sud, unde albii formează 98% din populație, unde universitățile sunt institute de cultură serioasă, unde industria e în plina desvoltare și unde — mai ales — agricultura și creșterea vitelor a ocupat de multă vreme ultimul colțișor de pământ liber. Pe toată această uriașă intindere se poate spune — fără prea multă exagerare că nu a mai rămas un petec de pământ neîngrădinit de proprietarul lui chiar dacă nesfârșitele garduri de sârmă par că nu închid uneori decât tufe și scaieți!

Nu e vorba deci de o țară aproape sălbatecă, care să fie fericită că binevoiesc domnii Europeni să vie să o civilizeze, ci de o țară de veche tradiție care primește bucuros oameni dispuși să lucreze din greu pentru ea, păstrând însă cu gelozie — cum e și firesc la orice neam cu conștiința națională desvoltată — pentru Argentinieni posturile mari și mici de conducere. Este belșug aici, dar nu pentru cine vine numai cu puterea lui de muncă, fără bani și fără sprijin de la vechii coloniști, cum pot avea alte neamuri. Dar iarași e adevărat că vine e gata să accepte orice fel de muncă, uitând la nevoie că are o pregătire intelectuală, găsește mai întotdeauna de lucru.

Românii nou veniți pot fi în linii mari despărțiți în două: cei veniți cu bani (foști diplomați, industriași, sau negustori) se cam feresc de obiceiu de cei care nu au altă avere decât munca lor, așa încât mult-puținul care a fost realizat aici de colonia românească este în primul rând opera celor săraci. E drept că sunt unele excepții, dar așa de rare . . .

Ce s'a realizat ai vrea să știi? Deajuns de mult dacă ții seama că totul s'a făcut cu o strașnică lipsă de bani. Uite o listă:

Sub oblăduirea Domniței Ileana, s'a făcut un cămin, purtând numele Reginei Mari, în care noii veniți sau cei care trec prin momente grele pot avea o lună-două adăpost până trece greul și își găsesc un rost.

Sunt veșnic acolo 20—30 de persoane și ar fi și mai multe dacă ar fi loc. Tot la cămin au fost o serie de conferințe, de sezători muzicale, o expoziție de pictură . . . creindu-se astfel un colț românesc, aici la capătul lumii, unde ne putem întâlni cu toții . . . (Ne putem, dar nu ne întâlnim cu coții, pentrucă cei cu bani au declarat căminul inutil și primejdios, de frică să nu le ceară cineva vreun ban pentru întreținerea lui.)

(urmarea în pagina 16-a)

Matérialisme et Christianisme

(Suite et Fin)

Mais, dira-t-on, tout d'abord, il ne s'agit pas ici du réel! Le miracle est un fait qui, lui, entre en contradiction avec les lois de la nature. Donc l'analogie que vous prétendez dévoiler entre la négation des lois de la nature, qui est peut-être en effet „l'esprit" de chacun des miracles de Jésus-Christ, et la réduction à zéro des formes et des substances du monde par les dissociations de la science positive, n'est pas légitime. Le miracle s'élève au dessus du réel, il ne prétend pas le définir, il le provoque au contraire et le transgresse, comme lui étant supérieur, comme étant plus fort que lui; tandis que l'oeuvre scientifique nous prouve clairement par le désintéressement de sa recherche, par la rigueur de ses méthodes et l'universalité de son experience, que la formule à laquelle elle aboutit est bien la formule du réel.

Le christianisme répond:

Ce que vous dites présente plusieurs inexactitudes flagrantes; notamment, lorsque vous affirmez que la science aboutit, dans sa formule, au réel. Car, précisément, elle n'aboutit pas au réel: elle dissout les formes qui passaient pour constituer le réel. Et c'est tout! Quant au réel lui-même, ainsi que nous l'avons dit précédemment, elle n'arrive pas à le saisir, ni à l'indentifier. Mais cela, pour l'instant, n'est pas la question qui nous occupe. Demeurons dans le principal! Vous objectez que le miracle de Jésus n'est pas fait au nom du réel, mais, au contraire, qu'il s'élève contre le réel, qu'il est en contradiction avec les lois de la nature? Or, laissez nous vous répondre ceci:

Que, tout d'abord, vous faites en vérité un assez bon marché des troublantes analogies que nous vous signalions tout à l'heure!

Ensuite, que si, comme vous le prétendez, les miracles de Jésus viennent en contradiction avec les lois de la nature, vous pouvez nous accorder que les donnés de la science actuelle se montrent assez joliment en contradiction avec les mêmes lois! — car, pas plus tard qu'hier, et cela depuis des millénaires, les lois de la nature étaient bien loin d'avoir pour nous la figure et le sens de ce que nous présente aujourd'hui l'explication scientifique du réel!

„Or, d'autre part, tandis que nous croyions dur comme fer, que le réel était ce que, sur le témoignage de nos yeux, de nos oreilles, de nos doigts, nous jugions être tel, et alors que la Science des Einstein et des Curie, était bien loin d'avoir parlé, les mises en lumière de Cana, de Capernaum, de Gergesa et de Béthanie, nous faisaient savoir, sur ce fameux fond des choses, au dessus de la science elle-même, et sans faire courir à l'humanité le moindre risque, bien au contraire, ce qui était de nature à assurer, comme vous dites, la *„libération de notre esprit"* et, en ce qui concerne ce fameux secret du réel, à *„secouer le joug des superstitions!"*

„De plus, enfin, poursuit toujours le Christianisme, vous commettez une erreur profonde! Le miracle de Jésus n'est, ni une contradiction de la nature par surclassement surnaturel, ni, non plus, ce que croient d'ailleurs tant de naïfs bons chrétiens, un tour de magie accompli pour le prestige! Il ne s'agit point d'un tel enfantillage! Le Christianisme n'est point enfantin, mais terriblement sérieux! Le miracle de Jésus est l'éclatement de la Vérité — de la *Vérité* sur le réel — car il n'y a pas d'autre Vérité. Jésus-Christ incarnation du Verbe et, en cette qualité, grâce totale faite par Dieu à l'Humanité aveuglée, n'a pas dit de Lui-même: Je suis la force surnaturelle, descendue dans le monde pour surmonter et dompter *ce qui est*. Il a dit: „Je suis la Vérité — *la Vérité de ce qui Est*. J'incarne cette Vérité; et cette Vérité, ensuite, s'incarne elle-même au milieu de vous, danns les faits du témoignage terrestre par ma parole et par mes actes. Ces paroles et ces actes sont les paroles et les actes de la Vérité. Regardez ce qui se passe quand j'agis, et comprenez!

„Tel est le sens, affirme le Christianisme, le christianisme entendu dans sa pensée profonde, des miracles de Jésus-Christ. Ses miracles ne sont pas les coups de baguette d'un magicien, mais les enseignements fondamenteaux et les coups de lumiére du Maître de la Vérité.

Bien, ripostent alors les adversaires, admettons cela! Et admettons un instant que ce que vous dites, concernant l'évolution présente et future de la science expérimentale, soit vrai, à savoir qu'elle aboutit, ou tende à aboutir quelque jour, à la négation de la réalité empirique des formes, rejoignant ainsi le scepticisme, et même, — il n'y a qu'un pas, le nihilisme. Mais alors, si la Vérité se confond avec le réel, et si le réel, en quelque mesure, se confond avec le néant, et si la science affirme le néant, et si le Christianisme affirme ce qu'affirme la science, il faut donc bien, tout chrétiens que vous êtes, que, vous aussi, tout comme nous, vous soyez des sceptiques, et des nihilistes? . . .

Nullement! s'exclame alors avec force le Christianisme, car c'est ici que nous, nous rebondissons!

„Si la science actuelle de la recherche dite positive, conclut à la négation de la Substance et des formes affirmées par la conception classique du monde; et si le Christianisme est conduit à reconnaître une analogie entre ce qu'elle déclare et l'enseignement des miracles de Jésus, le Christianisme, lui, n'en reste pas là, comme la science, le Christianisme ne nie que pour affirmer. S'il nie la loi du sensible, qui n'est devant Dieu, comme nous venons de le voir, que la loi d'un monde de mensonge, il ne le fait que pour affirmer au dessus de cette loi la totale et universelle réalité de la loi divine. Il ne nie l'homme de la chair et de la corruption, celui que le poète Pindare appelait déjà, dans sa langue grecque, „le rêve d'un ombre", que pour affirmer l'homme éternel, l'homme Idée de Dieu, l'homme établi dans le sein du Verbe; tandis qu'à la religion de cette foi, à la condition qu'elle soit observée par tous les hommes, était attachée et reste attachée, comme conséquence requise, la promesse de la *transformation du monde*.

„Enfin, le Christianisme ne se donne pas seulement comme connaissance et affirmation du réel, puis, en second lieu, comme la promesse, selon le mot de St. Paul, d'une expérience de puissance, mais, aussi, comme une prophétie. Et c'est ici que nous en voulions venir.

En effet, si le processus de l'évolution présente permet de découvrir un point de rencontre singulièrement saisissant de la science des laboratoires avec la Science du Christianisme, aussi capital que soit en soi ce point de rencontre, il n'a que la valeur d'un contact très éphémère, attendu que de ce carrefour part une voie, que le Christianisme connaît excellemment, dont il dénonce l'aboutissement définitif et fatal, mais que la Science ignore totalement, et qu'en même temps, tout à son insu, elle prépare.

„J'ai vaincu le monde" a donc dévoilé Jésus-Christ. Moi, homme-Dieu, Moi, homme-Rédempteur d'un monde dégradé et de l'homme de ce monde — négatif du monde divin — j'ai réalisé, au sein de ce monde, une victoire, qui vous ouvre, à vous hommes de ce monde, les voies du retour à la vie. Vous devez en profiter. Vous devez me suivre. La religion que je vous apporte, ne vous donne pas seulement la Science du réel, pas seulement la puissance de Dieu parmi les hommes pour le renouvellement du monde, mais aussi la possibilité d'échapper au processus de la séduction diabolique qui, sous couleurs de progrès, entraîne le monde du mensonge vers la terrible autodestruction inscrite dans le destin attaché à son néant.

„Ces grandes paroles du Christ ont derrière elles deux millénaires, elles sont niées par les générations nouvelles; ces générations les négligent, non parce qu'elles les connaissent mieux, mais parce qu'elles ne les connaissent plus du tout.

Mais un chrétien, passé par le crible de la profonde initiation, et qui a la vue seconde des enchainements inévitables, connait que ce qui était prévu dès le commencement est en train de s'accomplir, que cela est en train de descendre comme un torrent impétueux, des hauts sommets de la Condamnation!

Quelle condamnation?

La condamnation demande-t-on, répond le Christianisme, qui a été spécifiée et décrite par Saint Mathieu, par Saint Marc, par Saint Jean et par tous les grands voyants de la loi fatale, selon laquelle un monde de plus en plus matérialisé et qui a délibérément refusé le salut par le Christ, est condamné à se détrouire lui-même.

Et ici apparaît celui-là en lequel les anciens eux-mêmes ont deviné la nature du futur destructeur du monde: le feu.

„Le Verbe du Dieu, dit Saint Jean, s'avance à la tête d'une armée céleste, pour combattre la Bête et son armée. La Bête est vaincue, ainsi que son faux prophète, et l'enfer, la mort et quiconque n'est pas inscrit dans le livre de vie, sont jetés dans *l'Etang de feu*."

Cet Etang de feu retient particulièrement aujourd'hui notre attention. Il revient souvent dans les textes prophètiques.

„Ils montèrent et ils investirent le camp des Saints et la ville bien aimée. Mais un feu se développa et les dévora. Et l'Imposteur qui les séduisait fût jeté lui-même dans l'Etang de feu, ou sont la Bête et le faux prophète . . ."

Or, ce qui mesure à nos yeux tout le chemin parcouru depuis le commencement par l'Humanité, c'est précisément ceci, que la puissance destructrice apparue avec ses moyens effroyables entre les mains de l'homme moderne, ne laisse pas de manifester ce qui paraît bien être les premiers signes annonciateurs de la formation de cet Etang de feu. Cet „Etang de feu" semble bien n'être qu'une expression plus ancienne, ou plus biblique, pour exprimer ce que devaient démontrer et accomplier de nos jours les engins infernaux que l'homme, notre contemporain, se propose de mettre au service de ses idéaux!

Ceci dit, nous ne pouvons nous dispenser, en terminant l'esquisse de cette confrontation, de faire remarquer que si l'on peut relever une première rencontre impressionante, sur un point fondamental, de la Science du Christ avec la Science humaine issue de l'exploration de l'atome, il est donc une seconde rencontre qui ne semble pas exempte, elle non plus, de quelque prix: c'est celle ou l'on voit la science des hommes préparer ingénûment, avec ses bombes atomiques, et leurs superdéveloppements présagés, l'acte final prévu, autrement dit, l'oeuvre définitivement assainissante de l'Etang de feu!

Ici, une fois de plus, comme dans maints cas célèbres, la science se confond avec le mythe.

Après cela, nous ne voyons pas bien, dans ce drame parfaitement précis auquel est en proie l'Humanité planétaire, ce que vient faire, au moins du point de vue de la logique humaine, notre dialectique matérialiste de l'Histoire? Elle nous paraît menue, passablement fourvoyée, là ou elle se trouve, dans sa position en porte à faut, et comme assise sur son nuage, entre la science de la nature et la science du surnaturel!

Il est vrai que d'aucuns attribuent à Lénine lui-même, à qui l'on ne refusera pas la puissance de l'intelligence, une parole, qu'il aurait prononcée à ses derniers instants, à savoir, qu'il s'était trompé, que ce n'etait pas d'un Karl Marx que le monde avait besoin, mais bien plutôt de trois ou quatre François d'Assise.

Il nous reste à ajouter afin d'être complets dans la présentation de cette thèse du Christianisme organique, qu'une fois achevée et parachevée la besogne de l'Etang de feu, laquelle besogne, est en train d'être rendue pratiquement opérante par la lumineuse science humaine, il nous reste à ajouter, disons-nous, non seulement afin d'être complèts, mais pour terminer dans la lumière dont le Christianisme fait son principe et sa fin, qu'après l'oeuvre accomplie de la destruction de la Bête, une ère nouvelle commencera dans la Création.

Saint Jean nous le dit aussi: Il voit un ciel nouveau et une nouvelle terre; du Ciel descend la Jérusalem nouvelle, pleine de splendeur, et Dieu vient habiter parmi les hommes.

Malheureusement, ces figures anciennes n'ont plus grand sens aux yeux de l'homme moderne! A tort ou à raison, il ne voit plus comment elles s'appliquent à son existence. Et c'est là un dernier aspet de l'horrible, tragique et irréductible malentendu.

Die vergessenen Menschen

„Die Qual der Millionen, die jetzt auf den abscheulichen Namen ‚Ausgewiesener' antworten müssen, ist nicht mehr bloß Gegenstand der Demütigung und des Bedauerns; es gibt hier mehr als eine Herausforderung des christlichen Mitleids." Diese Worte entstammen einer Rede, die der Heilige Vater am 3. Oktober anläßlich des Empfanges einer amerikanischen Kongreßabordnung hielt, die sich mit der europäischen Flüchtlingsfrage befaßt.

Dieser Appell des Papstes an das menschliche Gewissen fällt zeitlich mit einem Beschluß des amerikanischen Senats zusammen, der die Auswanderungseinschränkungen für die aus ihrer Heimat vertriebenen Volksdeutschen lockert. Damit scheint es, daß die Weltöffentlichkeit endlich geneigt ist, sich derjenigen vergessenen Menschen anzunehmen, die jahrelang eine Existenz hoffnungsloser Ausgestoßener führten. Ihre Gleichstellung mit den Flüchtlingen aller Nationalitäten war nicht nur ein elementares Gebot der Menschlichkeit, sondern bedeutete auch die Milderung eines Unrechtes, das die Leidenschaften der ersten Nachkriegsjahre unberücksichtigt ließen und welches für die spätere, unparteiische Geschichte als tragischer Irrtum der Politik unserer Zeit gelten wird.

Daß der zweite Weltkrieg eine Rückkehr zu der Barbarei der finstersten Epochen der bekannten Menschheitsgeschichte bedeutete, wird allerseits zugegeben. Man führt dafür die eindrucksvollsten Beweise an, wie die in Konzentrationslagern hingemordeten Gefangenen oder die dem unbarmherzigen Terror der Luftangriffe ausgesetzten Zivilbevölkerung; es wird dabei aber immer vergessen, diejenige Vorkriegshandlung zu erwähnen — der sogenannte Bevölkerungsaustausch — die die mittelbare Ursache des Unglücks von Millionen in sich trug. Diese Art, die heiklen Minderheitsprobleme zu erledigen, hat damals überall wärmste Zustimmung und Nachahmung erfahren und es wäre ungerecht, dafür nur die Regierungen gewisser Länder verantwortlich zu machen. Das war eher ein Zeichen des allgemeinen geistigen Verfalls der modernen Menschen, die mit ihren auf allen praktischen Gebieten angewandten rationellen Methoden auch die Heiligkeit des menschlichen Schicksals in Frage stellen wollten. Menschen als einfache Gegenstände zu betrachten, die nach Belieben und ohne jeden Schaden versetzt werden können, ist aber eine ungeheuerliche Auffassung, die immer Unheil stiftet.

Hunderttausende mußten infolge zwischenstaatlicher Abmachungen nach Deutschland kommen. Die Bluts- und Sprachverwandtschaft mit den neuen Mitbürgern erleichterte die Trennung von der alten Heimat. Gleichwohl ist die Verbindung mit der Scholle, worauf die Vorfahren lebten und starben, zu tief in der menschlichen Seele verankert, um verkannt zu werden, und sie konnten keine Wurzel auf deutschem Boden fassen. Der Krieg hat die Zahl dieser trostlosen Heimatlosen vergrößert, aber erst nach dem Waffenstillstand begannen die systematischen Ausweisungen der Volksdeutschen aus den Ostländern und die Verschleppungen nach Rußland. Dem gefährlichen Beispiel der Bevölkerungsaustauschpolitik und den Übergriffen eines rücksichtslosen Krieges fielen so Millionen unschuldiger Menschen zum Opfer, die ihre Heimat verlieren mußten, ohne eine andere finden zu dürfen.

Das Aufhören der bisherigen Gleichgültigkeit, ja sogar Feindseligkeit, dem Problem dieser Flüchtlinge gegenüber, ist als ein Sieg der Vernunft über die letzten durch den Krieg heraufbeschwörten Leidenschaften zu begrüßen. Diese Wiedergutmachung eines unverzeihlichen Unrechtes bedeutet aber nur eine Gleichheit im Unrecht mit allen Opfern der bolschewistischen Eroberung. Sicherung besserer materieller Existenzbedingungen in den überseeischen Ländern, nachdem man das Elend der Flüchtlingslager kennengelernt hat, wird immerhin den Druck der Alltagssorgen erträglicher machen, aber nie das Gefühl der Entwurzelung ausmerzen. „Das gigantische Gespenst menschlicher Verlassenheit", wie sich Papst Pius XII. in der erwähnten Aussprache ausdrückte, wird erst dann aufhören, diese vergessenen Menschen zu quälen, wenn sie wieder in ihre alte Heimat zurückkehren dürfen.

Wer ist Ivor Nagy?

Er war engster Mitarbeiter von Dr. Franz Basch, dem Leiter des Volksbundes der Deutschen in Ungarn, der als Kriegsverbrecher zum Tode verurteilt wurde. Dabei gehört er dem unangenehmen scharfen Flügel an, der mitdazu beigetragen hat, daß vieles Unvernünftige geschah. Er galt als der „böse Geist" von Franz Basch.

Kurz vor Kriegsende ließ er sich dann sogar mit den „Pfeilkreuzlern" ein, was die Volksbündler stets abgelehnt hatten. Das dunkelste Kapitel seines Lebens ist sicher seine Kreisleiterherrlichkeit, in der er selbst entgegen der sonstigen Volksdeutschen Tradition in unangenehme Judenprogrome verwickelt war. Das mag wohl auch der wahre Grund sein für seine hundertprozentige Umschwenkung nach 1945 in das kommunistische Lager, um sich vor einem Kriegsverbrecherprozeß zu schützen, der in diesem Falle seinen Sinn gehabt hätte.

Das war er.

Jetzt ist er der Hauptagent der russischen Besatzungsmacht für volksdeutsche Angelegenheiten. Sein Sprechorgan ist die „Landpost", die er vielen VD. aus Rumänien zuschickt. Er gründet überall volksdeutsche „Antifaschistische Komitees", wodurch er sich einbildet, die Not der armen VD. mißbrauchen zu können. So gründet er mit Menschen, die in Rußland in Bergwerken ihre Gesundheit gelassen haben und nicht etwa in ihre Heimat, sondern nach Deutschland entlassen wurden und verständlicherweise mit allen Fasern ihres Herzens versuchen, zu ihren Familien zu gelangen, solche Komitees. Diese Menschen, die keinen anderen Wunsch haben, als zu ihren enteigneten und in größter Not lebenden Familien zurückzukehren, um ihnen wenigstens ein bißchen zu helfen, die Not zu überwinden, werden dazu mißbraucht, als Ortsgruppenleiter von Zellen und Nestern solcher Komitees eine „politische" Rolle zu spielen. Am groteskesten liegen die Dinge dort, wo die ganze Ortsgruppe aus lauter 70- und 80jährigen besteht, die sich der falschen Hoffnung hingeben, durch Eintritt in die antifaschistischen Komitees, endlich zu ihren Kindern nach Rumänien fahren zu können. Wie sehr I. N. dem bolschewistischen System verhaftet ist, beweist die Tatsache, daß das gegen ihn wegen Judenprogromen eingeleitete Volksgerichtsverfahren in Budapest (er war bereits verhaftet) auf Wunsch des Kremls eingestellt wurde. Solchem politischen Hochstapler wird es nicht gelingen, das Herz der VD. zu gewinnen.

Die Schwesternschaft von Botsch (Nordsiebenbürgen). Nach uralter Ordnung sitzen sie geschlossen in der Kirche. Jetzt ist es nur noch Erinnerung. Jetzt sind sie verstreut in Österreich und Deutschland. Wann werden sie wieder auf ihren angestammten Plätzen sitzen dürfen? Wir glauben daran: Bald.

Aus Meschen, Bezirk Großkokeln, wird gemeldet, daß der „chiabur" (Kulake-Großbauer) Andreas Bertleff wegen Wirtschaftssabotage verhaftet und mißhandelt wurde. Man fand bei ihm eine Ölpresse versteckt — sein Eigentum — die nicht mehr funktionierte und die er nicht abgeliefert hatte.

Preisverhältnisse. — Im Bezirk Drei Stühle wurden 16 Sammelstellen für Kartoffeln eingerichtet. Jede dieser Sammelstellen hat einen verantwortlichen, vom provisorischen Bezirkskomitee ernannten Kontrollor, der die Aufgabe hat, „die besten Produkte auszuwählen".

Die Produzenten müssen natürlich befriedigt sein, auch wenn ihnen nur an Kartoffeln verbleibt, was vom Kontrollor zurückgewiesen wurde, der ihnen für ein Kilogramm 2.50 bis 2.80 Lei zahlt. Benötigen sie jedoch noch Kartoffeln für ihren eigenen Bedarf, bleibt ihnen nichts anderes übrig, als sie zu kaufen und nicht weniger als 25 Lei per Kilogramm dafür zu zahlen.

Was Kronstadt braucht. — Das provisorische Komitee von Kronstadt faßte anläßlich einer Beratung über die Bedürfnisse der Bevölkerung und der Stadt den — natürlich einstimmigen — Beschluß, daß Kronstadt ein Denkmal zu Ehren der Helden der sowjetischen Befreier haben müsse und genehmigte die hiezu notwendigen Ausgaben.

V. D. Rekruten nur in Arbeitereinheiten. — Rekruten deutscher Volkszugehörigkeit werden nicht den Einheiten zugeteilt, sondern schnellstens zum „freiwilligen" Arbeitsdienst am Donau-Konstantza-Kanal geschickt. Die notwendige Bekleidung muß jeder selbst mitbringen.

Scheinbar sind die Führer des Antifaschistischen Deutschen Komitees in Rumänien noch weit davon entfernt, sich des vollen Vertrauens von Seiten des Kremls zu erfreuen, der durch diese Maßnahme demonstriert, daß es vorsichtiger sei — im Falle eines Krieges — aus der deutschen Bevölkerung Arbeitseinheiten für die Arbeiten hinter der Front zu bilden.

Wie die Wohnungen in Temeschburg geräumt wurden. — Anläßlich der Requirierung von Wohnungen für die russischen Offiziere und Büros in Temeschburg, spielten sich unbeschreibliche Szenen ab. Villen und moderne Wohnungen mußten innerhalb von drei Tagen geräumt werden. Über 300 Familien, die in alten Häusern wohnten, mußten diese innerhalb von 48 Stunden verlassen. Die Treppen waren nicht geräumig genug um Möbel und Hausrat durch die Türen abzutransportieren. Unter Bewachung und Beteiligung der Milizsoldaten, wurden, um den Auszug zu beschleunigen, aus Hunderten von Fenstern Möbel, Koffer, Kleiderbündel, Bettzeug usw. auf die abgesperrten Straßen geworfen oder mittels Stricken herabgelassen. Lampen und Vorhänge mußten in den Wohnungen verbleiben.

So boten die Straßen Paris, Brediceanu und Telegrafului sowie die Umgebung des Fabrikbahnhofes einen wüsten Anblick.

Dela Românii din Austria Superioară

Visită la Linz. — C. S. Părintele Octavian Bârlea, şeful Misiunei Vaticane pentru Românii din Germania şi din Austria, a vizitat Linzul în ziua de 23 Oct., fiind oaspele organizaţiei A. C. R. A. S. Cucernicia Sa a venit însoţit de dnii. Walter Popan, conducătorul Misiunei Gr.-Catolice Române din Salzburg şi Mihail Dragomirescu.

Inainte de prânz şi în prezenţa unei numeroase asistenţe, Părintele Bârlea a oficiat un serviciu religios în biserica „Herz-Jesu", a doua biserică după catedrala oraşului ca mărime şi importanţă.

După amiază, însoţit de membrii Comitetului ACRAS, C. Sa a vizitat mai întâi lagărele Ebelsberg şi Gabriellenhof, unde s'a întreţinut cu numeroşi refugiaţi, interesându-se de condiţiunile lor de viaţă şi cercetând bărăcile.

Aşteptat de câteva sute de oameni în sala de festivităţi a lagărului 55 „Bucovina", C. Sa a mulţumit în miscătoare cuvinte pentru frumoasa primire, remarcând fraţietatea ce domneşte la Linz între Românii etnici şi Germanii din România. A luat apoi cuvantul Dl. avocat Ion V. Emilian, Preşedintele ACRAS-ului, care a făcut istoricul acestei organizaţii, arătând toate greutăţile cu care ea a avut şi are încă de luptat. A vorbit apoi în limba germană Dl. Walter Popan, asigurând pe conaţionalii noştri de origine germană că atitudinea lor de astăzi faţă de mişcarea de rezistenţă a Românilor va fi recunoscută mâine în patria eliberată. Vizitatorii au părăsit acest lagăr în mijlocul unor nesfârşite ovaţiuni.

La Marchtrenk (24 km. NV. de Linz), în sala restaurantului „Fischer", aşteptau, înafară de membrii organizaţiei locale „Acras", mulţi bucovineni şi şvabi din Banat, veniţi din Buchkirchen şi Holzhausen.

Aci, după impresionantele cuvântari ţinute de C. S. Părintele Octavian Bârlea şi Avocat Ion V. Emilian, a vorbit în numele Germanilor din România, Dl. Iacob Kübek, delegat „Acras" pentru plasa Marchtrenk.

Alegeri pentru Comitetul ACRAS la Wels. — Duminecă 30 Oct. 1949 au avut loc alegeri pentru desemnarea delegaţilor locali în Comitetul ACRAS. Deşi aceste alegeri s'au desfăşurat într'o epocă în care Partidul comunist desfăşoară o vastă acţiune de intimidare împotriva membrilor ACRAS-ului (campanii de presă, denunţuri la autorităţi şi intervenţia directă a ruşilor), prietenii noştri din Wels au participat în mare număr la vot. Astfel, la Secţia „Vogelweide" participarea la vot a fost de 100%.

La 4 secţii de votare din Wels şi împrejurimi, rezultatul a fost următorul:

Inscrişi	336
Votanţi	280
Anulate	7
Lista ACRAS	268

Au fost alesi 10 delegaţi locali şi supleanţi. După originea lor etnică, aceşti delegaţi sunt: 2 Români neaoşi, 7 Germani din Bucovina, 2 saşi din Transilvania şi 2 şvabi din Banat.

In cursul acestei luni se vor efectua alegeri şi în celelalte centre din regiunea Wels cât şi la Wolfern, Sierning, Neu-Kematen, Bad Hall şi Ternberg din regiunea Steyr.

Asistenţa Vaticană. — In cursul lunei Septembrie s'a primit dela Părintele Octavian Bârlea suma de 1270 Schillingi pentru a fi distribuită celor în nevoie.

Din această sumă au primit ajutoare: 5 noui sosiţi din România, 2 văduve de război, 2 invalizi de război, 5 bolnavi de tuberculoză şi 7 alţi bolnavi. După confesiunea lor religioasă, aceşti 21 de ajutoraţi sunt: 8 ortodoxi, 3 greco-catolici, 9 romano-catolici şi un evanghelic C. A.

La 16 Octombrie s'a primit dela Părintele Octavian Bârlea suma de 1410 Schillingi, care a fost distribuită la: 3 noui sosiţi din România, 3 văduve de război, 4 invalizi de război, 7 bolnavi de tuberculoză, 9 alţi bolnavi. După confesiunea lor religioasă, aceşti 26 ajutoraţi sunt: 5 ortodoxi, 2 greco-catolici, 14 romano-catolici şi 5 evanghelici C. A.

Statistica socială. — Până la 1 Noembrie 1949, organizaţia ACRAS, înregistrase pe teritoriul Austriei Superioare: 51 invalizi de război (Armata Română), 14 văduve de război (Armata Română), 63 tuberculoşi, 75 bolnavi de diferite boli şi 141 capi de familie, fără lucru.

Printre invalizii de război se află şi fostul Sergent-Major Trombach Adolf, din Regimentul 4 Dorobanţi, amputat de ambele mâni şi de ambele picioare.

El este tatăl a trei copii şi locuieşte acum în Gmunden, Ort 25, Oberösterreich, Austria.

(urmarea din pag. 13)

Mult mai multă lume vine la biserică, unde nu le cere nimeni nimic. E vorba de biserica română unită unde Duminică de Duminică vin şi ortodoxii şi catolicii să asculte slujba românească. Slujba se face la o biserică libaneză, cu catapeteazma şi altar ca la noi acasă, iar corul bun care dă răspunsurile face să se uite şi mai mult cât de departe suntem. Mai e o capelă ortodoxă, dar cum mulţi să tem că în spatele ei stă dracul roş, tare puţini se duc acolo . . .

Mai sunt în Buenos Aires şi două publicaţii româneşti. Una „România" a avut de la început-şi mai ales a căpătat cu ultimul număr carater de revistă; cealaltă, „Cuvântul Românesc", are mai mult caracter de ziar. Luptă şi una şi alta cu deajunse greutăţi şi fiecare număr apărut represintă o mare izbândă peste nenumărate greutăţi.

Cam la aceasta se reduce activitatea colectivă. Poate părea puţin, dar te asigur că e dincolo de puterile acelor puţini care o sprijină.

Iar despre activitatea individuală a Românilor, care uneori face şi ea din plin cinste ţării, am de gând să-ţi vorbesc într'o altă scrisoare.

Cu tot dragul

Rectificare.

Dintr'o eroare di tipar numele Domnului Lt. Colonel Ion Lupoaia a aparut greşit in numărul nostru precedent.

*

A apărut sub îngrijirea Bibliotecii Române din Freiburg vol. I din Poesiile lui M. Eminescu ediţie de pribegie, tipărită la multiplicator.

Lucrarea se poate obţine la administraţia Bibliotecii în schimbul sumei de DM 5 (cinci). Banii se vor trimite în plic închis sau prin mandat, pe adresa: Biblioteca Română din Freiburg (Germania), Stadtstr. 40/II.

Manifestări româneşti în Brazilia

Primim din S. Paulo:

In ziua de 6 August a. c. orele 20, Societatea Culturală „România" din S. Paulo (Brazilia), a organizat o şezătoare culturală, oferind pentru prima dată publicului din acest oraş un program artistic mixt, român-brazilian. Astfel această manifestare artistico-culturală a constituit un frumos început de apropiere între membrii Coloniei Române şi elementul autohton, s'a bucurat de o numeroasă participare, atât din partea românilor, cât şi a intelectualităţii braziliene din localitate.

Sub titlul „Actualităţi româneşti „Dl. Nic. I. Păltinişanu, secretarul Societăţii „România", a trecut în revistă evenimentele de interes românesc din ultimul timp. După o scurtă dare de seamă asupra activităţii societătii, Dl. Nic. I. Păltinişanu dă citire scrisorilor sosite dela diferite personalităţi şi instituţii româneşti din Europa şi cele două Americi. La prima scrisoare citită — răspunsul venit din partea M. S. Regelui Mihai — asistenţa, în picioare, a ovaţionat îndelung pe Suveran.

Inceputul programului artistic propriu zis l'a făcut d-na O. Judith, talentata pianistă braziliană din S. Paulo, cu 2 bucăţi de concert. D-ra Maria Aparecida do Amaral (sopran) a oferit apoi publicului un repertoriu de cântece braziliene, iar Dl. Puiu Cucu, cunoscutul folklorist (din vremuri mai bune) dela Radio România, a cântat doine şi romanţe româneşti. Printr'o causerie plină de umor şi satiră, Dl. Barbu Cânepişte a reuşit să descreţească şi să însenineze până şi cele mai încruntate frunţi. D-na Mariana Popescu dela Teatrul Naţional din Bucureşti şi tenorul Paul Mazilu dela Opera Română din Cluj, prin contribuţia dată, au marcat o notă superioară programului artistic desfăşurat.

Sezătoarea a luat sfârşit printr'o cuvântare de inchidere rostită (în limba română şi portugheză) de D. Augustin Hila, preşedintele Societăţii „România".

Răspunzând dorinţei manifestate de membrii Coloniei române din S. Paulo, de a petrece o seară în cadrul unei reuniuni mai intime, care să le ofere în acelaşi timp prilejul unei mai strânse şi amicale apropieri între ei, Societatea Culturală „România" a organizat în seara lui 1 Oct. a. c. în sala de festivităţi a Org. Circulo Operario do Ypiranga o serată românească, care s'a bucurat de un desăvârşit succes moral.

Reuniunea a început cu un program artistic, la realizarea căruia au dat un valoros concurs Dnii Puiu Cucu, Paul Mazilu, Barbu Cânepişte s. a.

D-l Augustin Hila, preşedintele Societăţii „România", într'o scurtă alocuţiune subliniază rostul acestor întruniri româneşti, ele constituind un mijloc de adâncire a frăţietăţii şi solidarităţii ce trebuie să domnească în sânul imigraţiei româneşti. „Dacă deocamdată noi, cei aflaţi în străinătate, nu putem să fim prin modestele noastre contribuţii la înălţimea jertfelor ce zi de zi fraţii rămaşi în ţară le aduc fără de precupeţire pentru cauza sfântă românească, cel puţin să ne străduim ca prin atitudinea noastră demnă, prin muncă, cinste şi o neclintită solidaritate să cinstim numele nostru de români."

A urmat o cină comună, după o creştinească rugăciune rostită de S. Sa Preotul Petru Balint.

S'a continuat apoi cu un program distractiv, în cadrul căruia cunoscutul painist şi acordeonist Alexandru Omelschi a delectat publicul cu arii naţionale.

In tot decursul acestei reuniuni a domnit o caldă şi reconfortantă atmosferă de armonie.

Publicaţii româneşti în Exil

Am primit la redacţie următoarele ziare şi reviste:

„Chemarea", Anul I, Nr. 3, 1 Nov. 1949. Redacţia: 74, rue de la Glacière, Paris 13-e.

„Făclia", Nr. 22, 31 Oct. 1949; buletin de ştiri pentru Românii E. V. W. din Anglia. Redacţia: 53, Drayton Gds. London S. W. 10.

„La Nation Roumaine", Anul II, Nr. 31, 1 Nov. 1949. Adresa pentru corespondenţă: 33, rue de Luebeck, Paris 16-e.

„România", organul Românilor din Argentina, Anul I, Nr. 5, Septembrie 1949. Corespondenţa: Casilla de Correo 938, Buenos-Aires Central, Argentina.

„Sufletromânesc", revistă de cultură creştină, Nr. 8-9, August-Sept. 1949. Corespondenţa: Collegio Pio-Romeno, Passeggiata del Gianicolo 5, Roma, Italia.

„Ţara", tribună a Românilor liberi, Anul I, Nr. 6, Sept. 1949. Corespondenţa: G. Ţara, Casella postale 100 (uff. Nomentana), Roma, Italia.

„Uniunea Română", organ al „Uniunei democratice a Românilor liberi", Nr. 11, Sept. 1949. Corespondenţa: Adriana Georgescu-Cosmovici, 4 rue Mignard, Paris 16-e.

„*B. I. R. E.*" (Bulletin d'information pour les Roumains de l'Etranger), 7 rue Troyon, Paris 17-e.

„L'Action Roumaine" (fără adresă).

Totdeodată ne-au fost trimise următoarele cărţi a căror recenzie o vom face în numerile viitoare:

Pamfil Şeicaru: „DOTLA", Rien que des cendres; în colecţia „Les cahiers européens". Editions André Bonne, 15 rue Las-Cases, Paris 7-e.

Dr. Petre Valimareanu; „Il metropolita Gabriele Banulesco-Bodoni", lucrare de doctorat editată de „Pontificium Orientalium Studiorum", Roma 1949.

Alexandra Hortopan: „Ambiente y alma do povo rumeno" (în limba portugheză), Rio de Janeiro, 1948.